

Kurt Mahr

KANDIDÁTI SMRTI

Přeložil František Fabián

1.

Na obrazovce se obrovská tělesa dvou kosmických lodí scvrkla jako pod hůlkou neviditelného kouzelníka. Don Masters se za nimi díval a v této chvíli věděl, že mu tento let přinese smrt.

Zahnal takové myšlenky. Byl psycholog, a odhánění nemilých myšlenek patřilo k jeho výbroji. Pozoroval obě lodě, CREST IV a o něco větší fragmentální posbijskou loď, jak je polyká prázdny prostor. Tohle divadlo zažil už nescíslněkrát, ale vždy znovu a znovu ho fascinovalo.

Lidské oko nedokázalo přesně určit vzdálenost, vypadalo to, že se korveta, která se od lodí odpoutala před pěti minutami, nijak výrazněji nevzdaluje, ale obě lodě se zmenšovaly stále rychleji. Bylo to strašidelné představení, jako by vesmír vysával jejich hmotu.

Z obou lodí byl teď už jen lehce svítící bod a za pár vteřin byl obzor prázdny a v klenbě cizí, hroživé galaxie zářila jenom světla hvězd.

Don Masters pozoroval, jak se barva hvězd pomalu mění a jak se kosmický prostor protahuje do délky, až tvoří jakýsi dlouhý tunel, ve kterém se vznáší KC-21.

Pilotní kabina korvety byla ve srovnání s CRESTEM IV směšně malá.

Velitelská kabina byla kulatá, asi deset metrů v průměru. Podél stěny byl řídicí pult s mnoha kontrolkami, vypínači a velkou panoramatickou obrazovkou. Ve službě byli právě dva důstojníci a jeden seržant. Řízení korvety převzal autopilot. Kurz byl naprogramovaný a pokud se nic nepříhoda, nemusel se o navigaci nikdo starat.

Don Masters byl vděčný za chvíli klidu, ve které si chtěl utřídit svoje myšlenky. Vyrušilo ho otevření hlavních dveří. Vstoupil pozoruhodný muž.

Byl ještě větší než Masters (a takových nebylo mnoho), pohyboval se pomalu, ale ne nemotorně a jeho chování bylo přiměřeně sebevědomé.

Čaj Kulu, černý Afropozemšťan, měl hodnost majora. Byl velitelem korvety a k tomuto úkolu se přihlásil dobrovolně.

Když Kulu došel až k pilotnímu křeslu, Don Masters se zvedl. Neměl chuť se o něčem vybavovat. Čaj Kulu s úsměvem ustoupil a nechal ho projít.

Masters měl v úmyslu jít rovnou do své kabiny, ale zastavil ho pocit

hořkosti; Otočil se a zavrčel: „Přeju hodně štěstí k poslednímu letu!“ Pak, jako by se za svůj výbuch zastyděl, se rychle obrátil a vyrazil pryč.

Byl 12. červen 2436, třináct hodin vesmírného času.

Týden před tímto termínem se konečně změnila situace Pozemšťanů a Haluťanů, zajatých i s loděmi v cizí galaxii M87. Po dlouhých měsících se jim podařilo navázat spojení s mateřskou galaxií, CREST IV a malá vesmírná loď Icho Tolota se setkaly v soustavě Molak s vesmírnou lodí Posbiů a další halutskou lodí. Ty se sem dostaly stejnou cestou jako několik měsíců předtím CREST IV a Tolotovu loď. Stalo se to při vzájemném vybití dvou paratronových štítů. Jejich energie je vymrštila až sem, do kulovité galaxie M87. Byla to z větší části šťastná náhoda, že k setkání lodí došlo na rozhraní mezi cizí galaxií, směrem k mateřské Mléčné dráze, i když k tomu přispěli také Mooghové.

Mooghové byla zvláštní rasa, které se všechny ostatní inteligentní bytosti v M87 obávaly. Byli to potomci Bestií, které vypěstovali Skoarové před deseti tisíci lety při jednom ze svých nešťastných experimentů. Podle toho, co se o nich vědělo, byli vzdálení příbuzní jak Haluťanů, tak Strážců času.

Tito Mooghové vládli v soustavě Mojak. Jejich úkryt objevila velká flotila Dumfriů, která je ihned napadla. Stalo se to právě v době, kdy se po dlouhém hledání konečně setkala CREST IV s lodí Posbiů. Vzhledem k naprosté převaze Dumfriů pro ně byl jediným východiskem co nejrychlejší útěk.

Všechny čtyři vesmírné lodě pozorovaly z bezpečné vzdálenosti totální zničení jedné ze soustav Mooghů. Malá flotila pod vedením Perryho Rhodana pak zase odletěla a skryla se ve stínu velkého rudého slunce, ve vzdálenosti několika set světelných let.

První reakce na palubě CRESTU IV byla úleva. Jen tak tak vyvázli ze soustavy Molak, a kromě toho jim obrovská posbijská loď přivezla nepřeberné zásoby předmětů, které dlouho postrádali. CREST IV přirazila k boku hranaté lodi Posbiů a začalo překládání. Širokým proudem se přelévaly ze skladů posbijské lodi do prázdných hal CRESTU IV předměty všeho druhu, od těch nejsložitějších po nejbanálnější, od Kalupových konvertorů po dvouměsíční zásobu dezinfikovaného toaletního papíru. Okamžitě byly také zapojeny plánovací mozky Haluťanů a palubní pozitronika vlajkové lodi a začalo plánování.

Bylo jasné, že přílet posbijské a halutské lodi, i když vítaný, není to nejdůležitější z událostí posledních dnů. Mnohem větší význam mělo to, že dumfrijská flotila během útoku na Molak nepochybně zaměřila a identifikovala CREST IV. Perry Rhodan při vyjednávání s Inženýry ze základny, zástupci Budovatelů centra, několikrát dal najevo, že se spojí s

nenáviděnými a obávanými Mooghy, pokud mu Budovatelé centra nepomohou. K setkání s Mooghy nyní došlo čistě náhodně a Perry Rhodan s nimi ve skutečnosti vůbec neměl v úmyslu jednat, protože poznal mentalitu těchto Bestií, ale to Budovatelé centra a Inženýři ze základny nemohli vědět, a v této chvíli jistě předpokládali, že Perry Rhodan uskutečnil svou hrozbu a s Mooghy se spojil.

Jak zareagují na tuto novinku Budovatelé centra? To byla jedna z otázek, kterou se teď na CRESTU IV zabývali. V každém případě bylo z událostí posledních týdnů jasné, že Budovatelé centra přikládají CRESTU IV a halutské lodi velký význam. I tak sebevědomé muže, jakými Perry Rhodan a Atlan byli, to udivovalo.

Důvodem toho byl jistě i fakt, že se v jejich doprovodu nacházeli dva Haluťané a ty nedokázali Skoarové, Dumfriové, Strážci času a možná ani Budovatelé centra odlišit od obávaných a nenáviděných Bestií. Představa, že může dojít

ke třetí invazi Mooghů, hrála jistě také svoji roli.

Celkem vzato bylo chování Budovatelů centra a jejich spojenců spíš podvědomou reakcí, než výsledkem logického uvažování. Strach z Bestií byl v celé galaxii už geneticky zakódovaný. To, že se v soustavě M-87 objevili cizinci v doprovodu Bestií, vyvolalo okamžitou pozornost. Nic na tom neměnil fakt, že se jednalo jen o dvě lodě a o pár tisíc mužů.

Budovatelé centra zapojili všechny síly, aby hrozící nebezpečí odvrátili. V posledních měsících byl Perry Rhodan a jeho lidé vystaveni více útokům a jejich život byl víckrát ohrožen než kdykoliv předtím. Objevení se CRESTU IV v soustavě Molak nahnalo Budovatelům centra hrůzu to bylo jasné. Spojem Mooghů a Pozemšťanů se pro ně jevilo jako katastrofa. A cizinci, i když zcela osamocení, byli ještě také schopní poskytnout bestiím veškerou technickou pomoc. Lepší technické vybavení by zase pomohlo Mooghům dostat se blíž k cíli a tím bylo zničení všech ostatních ras, které k nim nepatřily, v celé galaxii M87.

Z tohoto poznání vysel Perry Rhodan, když vymyslel svůj první plán. Budovatelé centra až dosud jednali nepředložené, několikrát se bezúspěšně pokusili cizince zničit. Teď se jistě budou snažit, aby cizinci co nejdřív jejich území opus

tili. Budovatelé centra znali princip dimenzotranzičního pohonu. A ještě víc oni mohli Pozemšťanům dodat paratronový konvertor. Podle Rhodanova mínění raději obětují tajemství výroby paratronového konvertoru, jen aby se cizinců zbavili.

O tajemství se ale samozřejmě vůbec nejednalo, protože Haluťané tyto paratronové konvertory na svých lodích měli už dávno. Při přenosu do M87 byly ale všechny přístroje zničeny a nebylo je možné opravit. Aby se lodě

mohly vrátit domů, potřebovaly nové konvertory.

Bohužel, samotné konvertory ale neřešily všechny problémy.

Přestavba CRESTU IV na dimenzotranziční pohon nebyla možná bez dobře vybaveného pracoviště. Dimenzotranziční pohon a lineární pohon byly založeny na zcela rozdílných principech a samotný konvertor k přestavbě nestačil. •

Nedalo se počítat s tím, že by při potřebné přestavbě Budovatelé centra dali nežádoucím cizincům k dispozici i celou moderní loděnici a přestavba ve volném prostoru nebo někde v divočině nebyla možná.

Toto dilemma dovolilo Rhodanovi rozehrát politickou hru, aby Budovatele centra přiměl ke kladnému vyřízení svých požadavků. Chtěl jim nabídnout, že jim za potřebný konvertor přenechá svoji hrdou vlajkovou loď, CREST IV Posádka CRESTU IV by se, sice s obtížemi

a nepohodlně, dala přemístit na paluby .halutských lodí. Halut'ané by se ihned vydali na cestu a při vybavení lodí paratronovým konvertorem a při jejich zkušenostech s vesmírným cestováním, by jistě nepohodlí netrvalo dlouho.

Zatím se nemluvílo o tom, co by se stalo s lodí Posbiů. Patřila spojencům, ale stále byla pod Rhodanovým velením. Posádka se skládala částečně z robotů a částečně z organických mozkových center a byla schopná i samostatné existence: Posádka byla v pravém slova smyslu nesmrtelná a tak, i když byla vzdálenost od rodné galaxie víc než třicet milionů světelných let, mohla se loď při normálním letu dostat domů do Mléčné dráhy bez problémů i po tak dlouhém čase.

Plán byl schválen. Pozemšťané začnou jednat s Budovateli centra o výměně. Bylo co nabídnout: z M87 zmizí cizí bytosti a tím bude zažehnáno i možné nebezpečí spojenectví s Mooghy. Navíc tady zůstane velká vesmírná loď, kterou si Dumfrioové vždycky přáli získat jako trofej. Byla padesátiprocentní pravděpodobnost, že plán vyjde.

Teď bylo nutné spojit se s Budovateli centra. O tom, jak se to má provést, uvažoval jak Perry Rhodan, tak palubní počítač. Kdyby začali rozhovory jako první, byli by Pozemšťané v roli prosebníků. To by nebylo politicky ani psychologicky vhodné. Nezbylo než čekat, až se Budovatelé centra ozvou sami.

Ve skladišti posbijské lodi bylo asi třicet kalupů nejnovější výroby. Každý z přístrojů zaručoval lodi velké jako CREST IV lineární let v rozsahu milionu světelných let. S třiceti kalupy by loď překonala vzdálenost třiceti šesti milionů světelných let, tedy o čtyři miliony světelných let víc, než je vzdálenost mezi M87 a Mléčnou dráhou.

Bylo nezbytné promyslet všechny technické problémy, které na ně čekaly. Nepoužitelné konvertory bylo nutné vymontovat a nahradit nově

vyrobenými. Perry Rhodan a Atlan si vzpomínali na jinou cestu z Mléčné dráhy k Andromedě. Vzdálenost byla jen půldruhého milionu světelných let, ale tehdejší kalupy bylo nutně během cesty třikrát vyměnit za nové. Při letu z M87 k Mléčné dráze bude nutné vyměnit přístroje asi osmadvacetkrát. Všechno bylo nutné uvážit, ale byla to možnost. Podle Rhodanova plánu čekali, až se Budovatelé centra ozvou. Došlo k tomu v časných ranních hodinách 10. června. Na velitelský můstek CRESTU IV začala docházet série hyperenergetických signálů. Zdálo se, že přicházejí z centra M87. Brzy byl zdroj zaměřen. Záření pocházelo z místa, kde se v cizí galaxii nacházela konfigurace tří sluncí v soustavě Parjar. Zdálo se, že signály obsahují nějaké poselství. Perry Rhodan tvrdil, že jde o formu morseovky a předal ji počítači k rozluštění. Netrvalo dlouho, zpráva byla opakována v centrálním idiomu. Duisant Kibosh Baiwoff ze soustavy Parjar žádal, aby se dostavil pověřený zástupce cizí moci, aby s ním mohl vyjednat podmínky vzájemné koexistence.

Na lodi vypukl jásot. Vyvstala otázka, kdo bude tím pověřeným zástupcem, protože bylo jasné, že nikdo z velitelů se nesmí cesty do Parjar systému účastnit. Kdo tam odletí, se dostane Baiwoffovi do rukou a nikdo neví, co může tohoto Inženýra ze základny napadnout. Třeba může vyjednaváče zajmout a použít jako rukojmí při vyjednávání s Perrym Rhodanem. Doktor PiaoTeh, galaktický psycholog, navrhl, aby poslali k soustavě Parjar zcela nevýznamného muže v nějakém obyčejném letounu. Kibosh Baiwoff jistě snadno zjistí, že by vydírání v takovém případě bylo zbytečné, a tím bude zaručena i jistá bezpečnost vyslance. Dobrovolně se přihlásil major Čaj Kulu a jeho žádost byla ihned přijata. K letu si Kulu vybral malou, dobře vyzbrojenou korvetu. Kromě něj měla být na palubě ještě posádka dvaceti mužů, které vybral počítač. Mezi prvními byl i doktor Don Masters, další odborník na vesmírnou psychologii. Bylo to nutné, protože myšlenkové pochody Inženýra ze základny byly neprůhledné a žádný amatér nebyl schopen se v nich vyznat.

Když se o svém vybrání počítačem

Don Masiers dozvěděl, hlasitě protestoval. Jednak byl proti celému tomu pod, nikdo, jednak proti tomu, že se má mise zúčastnit. Vysvětloval, jaká hloupost je předpokládat, že by muž jako Kibosh Baiwoff byl schopný nějaké přiměřené! vzájemné dohody. V minulých měsících dokázal, že si především přeje zničit všechny Pozemšťany spolu s obávanými Bestiemi. Proč by teď na svých úmyslech měl něco změnit?

Mastersův protest se dostal pouze k Piao Tehovi. Ten mu otcovsky vysvětlil, že plán byl nadřazenými schválen a nedá se změnit.)

V tom případě, namítal Masters, si on přeje, aby byl z podniku uvolněn,

protože ho pokládá za nesmyslný a vysoce nebezpečný.

Piao Teh mu na to lakonicky odpověděl, zeje to jeho osobní rozhodnutí.

Bud' se cesty zúčastní, nebo bude pro neuposlechnutí rozkazu příslušně potrestán. Je to jenom na něm.

Tak se nakonec Masters dostavil na palubu KC21 spolu s devatenácti jinými vybranými muži a s Čajem Kuluem. . I

Když procházel Don Master s. dveřmi do své kabiny, srazil ho k zemi mohutný úder do hrudníku. U zadní stěny v malém pokoji stál Stan

Szypinski, malý,

sporý muž s býčí šíjí, a potřásl svoji kulatou plešatou hlavou.

„Měl byste dávat větší pozor, pane," prohlásil neuvěřitelně pronikavým hlasem. „Přece víte, že v tuhle dobu je Suzi zrovna na výletě."

Masters se shýbl, aby Suzi zvedl. Suzi, což bylo barevné stvoření veliké jako papoušek, ale s opičím obličejem a se dvěma ručkama, se už vzpamatovala z počátečního šoku a Živě si pro sebe brebentila.

„Shippi je hloupý... Shippi je hloupý..."

Stan Szypinski, přezdívaný Shippi, poslouchal s nehybným obličejem. Miloval Suzi a většinu výrazů ji sám naučil. Don Masters přešel malý pokoj a podal Suzi seržantovi. Ten převzal vzácný náklad, opatrně ji strčil do malé klece a pečlivě zavřel dvířka.

„Považoval jsem tě za chytřejšího, Shippi," poznamenal Masters. Pak zmáčkl knoflík ve stěně, spustil svoje lůžko a natáhl se na ně. „Bude Antona postrádat."

„Anton sem, Anton tam," bručel si pro sebe seržant. „Já jsem jediný, který umí s myšičkou turu zacházet. Já se o ni starám a mě potřebuje nejvíc. Víte už, že Suzi čeká rodinku?"

Masters zažíval.

„Myslel jsem si, že sex je na palubě bojové lodi zakázaný."

„To je, ale ne pro turu."

Masters si založil ruce za hlavu a zíral do stropu.

„Už jsi přišel na to, proč tomu ubohému zvířeti říkají myšička?"

„Ještě ne," odpověděl Shippi vztekle. „Ať to vymyslel, kdo chtěl, musel být blázen. Je jen málo zvířat, která jsou myším míň podobná než Anton a Suzi."

„Správně," potvrdil Masters. „Už jsi hotový?"

„Hotový? A s Čím?" ptal se zmateně Shippi.

„S obdivováním Suzi. Vždyť se pořád jenom motáš kolem její klece. Radši už jdi a nech mě na chvíli samotného. Když mně jde o krk, musím přemýšlet."

Stan Shippi se zřejmě necítil nijak provinile. Sebral se a odpochodoval ke dveřím. „Krk sem, krk tam, jen nemalujte čerta na zeď, pane!"

Korveta K21 se vynořila z lineárního prostoru za dvacet pět hodin. Čaj Kulu byl už od přírody opatrný. Raději přerušoval na krátkou dobu lineární let a vracel se na pár minut do Einsteinova prostoru.

Krátké přerušení letu bylo ohlášeno signálem ve všech prostorách lodi. Don Masters, který se po poledním jídle, které nemělo žádnou chuť, na chvíli uložil, aby si zase zapřemýšlel, se zvedl a šel do velitelské kabiny. Myška turu za ním pokřikovala:

„Suzi chce jít taky... Suzi chce jít taky..." On na to ale nedbal.

Když vstoupil do velitelského prostoru, ihned vycítil ve vzduchu napětí. Nikdo nemluvil, ale každý se staral o svoje přístroje, jakoby to jinak běžné vynoření v Einsteinově prostoru vyžadovalo.

Masters zvědavě přistoupil k řídicímu pultu. Kulu stručně ukázal na malou obrazovku, na které se v různých vzdálenostech objevoval asi tucet žlutě zářících bodů.

„Jdete právě včas," řekl Kulu, aniž odvrátil pohled od palubního počítače.

„Potřebuji psychologa, aby mi vysvětlil tenhle nesmysl."

Masters se soustředil na světelné body. Nehýbaly se.

„Jsou to vesmírné lodě. Je jich jedenáct. Asi jsou to Dumfrioové," vysvětlil Kulu.

Masters byl zmatený.

„Vždyť je to jejich galaxie, ne? Tak proč by nemohli stát, kde se jim zachce?"

„Přesně ve směru našeho kurzu?"

„Vždyť náš kurz neznají."

„Naposled nás viděli v soustavě Molak. Snadno si spočítali, že nepoletíme daleko."

To musel Masters uznat. Přesto namítal: „Vždyť se pohybujeme převážně v lineárním prostoru. Dumfrioové přece ještě neznají techniku poloprostorového

stopování. Nemohli nijak zjistit, že se vynoříme právě na tomhle místě."

Diskuzi přerušil jeden z důstojníků.

„Výsledek je pozitivní, pane. Dalekohled ukázal dalších čtyřicet osm lodí v jednom sektoru."

„A za nimi budou další," bručel Kulu a ukázal na obrazovku. „Víte, co si o tom myslím?"

„Ne. Ale doufám, že mi to prozradíte."

„Vy jste psycholog. Já jsem jenom astronaut. Kdybych já měl za úkol přinutit nějaký letoun, aby zamířil k určitému cíli, tak bych podél jeho letové cesty v Einsteinově prostoru rozmístil lodě. Umístil bych je do trychtýře a na jeho konci by byl cíl. Tam by stály moje lodě nejhustěji a tam bych pak také měl největší šanci svoji oběť dostat."

„Vy si tedy myslíte," škrábal se na hlavě Masters, „že na nás Dumfriové číhají?;"

Čaj Kulu jen pokrčil rameny

„Na to vám dokážu odpovédět, až se podruhé vynoříme z lineárního prostoru."

KC21 se vydala znova na cestu a podruhé se ponořila do lineárního prostoru. Čaj Kulu své zvyky nezměnil a po dalších dvaceti pěti hodinách se korveta znovu vynořila v Einsteinově prostoru.

Bylo to 14. června 2436, v 16 hodin 9: minut všeobecného času. Vesmír kolem se hemžil světelnými body cizích lodí.

2.

„Jestli na nás mají spadeno, tak nás dostanou," řekl Čaj Kulu. „S Kalupovým pohonem se až do středu soustavy Parjar nedostanu. Musím se alespoň na chvíli někde vynořit. Stačí, aby si na nás počínali a budou nás mít."

Vyjážděl tak svůj názor na velitelském stanovišti krátce poté, co KC21 potřeť přešla do lineárního prostoru. Řídil ji autopilot. Všichni důstojníci ve službě se shromáždili v půlkruhu kolem řídicího pultu. Mezi nimi byl i Don Masters. Ten sice ve službě nebyl, ale zajímalo ho to.

„Oni, pořád jenom oni...," bručel si pro sebe zlostně. „Kdo to jsou „oni"? Každý předpokládá, že jsou to Dumfriové nebo nějakí jiní slídiči, které za námi poslal Kibosh Baiwoff, aby nám zakroutili krkem."

„Máte nějaký lepší nápad?" ironicky se na něj obrátil Čaj.

„Momentálně ne. Zatím mě ale nikdo nepřesvědčil, že ty svítící body jsou dumfrijské lodě. Potřebuji řešit problém vědecky, ne na základě předpokladů."

Čaj Kulu si stačil snad jenom jednou vzdechnout. Masters nikdy nepřestal řečnit na dlouho.

„Tuhle galaxii známe už dobře. Jsme tu' už řadu měsíců a za ten poslední jsme toho zažili víc, než někteří lidé za celý svůj život. Ale co ve skutečnosti víme?"

Možná, že tam venku jsou vesmírní piráti, kteří čekají na kořist. Možná, že to jsou skutečně Dumfriové a mají právě manévry a s námi to nemá nic společného."

„Nebo třeba bohatí penzisté, kteří loví hvězdy," posmíval se někdo v pozadí.

„Nezaujatý přístup je vynikající věc, Mastersi," odpověděl mu přátelsky Kulu. „Já jsem ale zodpovědný za bezpečí tohoto letounu a v takové nejisté situaci musím vždycky předpokládat tu horší eventualitu."

Don Masters bezmocně přikývl.

„Já vím. Na vašem místě bych asi taky tak jednal. Jde míjen o to, abychom něco nepřehlédli.“ Najednou zvýšil hlas. „Hrome, vždyť já jsem s tím začal! Já jsem nejvíc křičel, když jsme dostali tenhle úkol. Víím, že nám hrozí nebezpečí. Ale to nebezpečí nám hrozí především od Baiwoffa a jeho kumpánů. Ten nám přece nemusí posílat nějakou flotilu v ústřety. Ví, že přijdeme přímo k němu. Stačí mu jenom, aby si na nás doma počkal.“ Otočil se a vypochoďoval pryč. Někdo se zasmál. Zlobil se ale víc na sebe než na ostatní. Musí se vzpamatovat. Někdy mu připadalo, že je před zhroutením. Jako psycholog věděl, že to není ze strachu. Kdykoliv otevřel pus, aby ostatní varoval, měl pocit, jako když hrách na stěnu hází. Nikdo tomu nevěřil. Každý se zajímal jen o čísla a pravděpodobnosti. Nikdo nepředpokládal, že i počítač se může zmýlit. Vrátil se do své kabiny a tam našel Stana Szypinského, jak chová Suzi. Myšička turu blaženě klokotala, ale Shippi se tvářil provinile. „Je Čas na výlet, že ano?“ zeptal se Masters sarkasticky. „Správně, pane. Ale pochpte, Suzi tady dělala velký rámus, když jste odešel, a tak jsem se o ni trochu staral.“ „Tak je to tedy. A kdy nás chceš opustit?“ Shippi se na Masterse udiveně zadíval. Obvykle to byl on, kdo začal vyhrožovat, že odejde. Vykládal, že už mu zbývá z třiceti let služby u flotily odsloužit jenom tři a půl roku a potom si bude žít jako král. Teď byl překvapený, že o jeho oblíbeném tématu začal mluvit někdo jiný. „Tři roky, čtyři měsíce a dvacet šest dní, pane,“ vyrazil nakonec ze sebe. „Můžu se zeptat, proč se na to vyptáváte, pane?“ „Chtěl bych ti dát dobrou radu.“ Shippi se zatvářil nedůvěřivě. Nebyl nejchytřejší, ale poznal, když ho chtěl někdo napálit. „Ano, pane...?“ „Otevři si nějaký malý zvěřinec. S ptáčky, myškami, zajíci, křečky, hady a další havěti. Jinak nebudeš šťastný.“ „Rozmyslím si to, pane,“ odpověděl dotčený seržant a pak strčil protestující Suzi do klece. „Shippi...?“ „Ano, pane?“ „Promiň, nechtěl jsem se tě dotknout. Mír?“ Shippi se rozradostněně otočil. „Mír, pane.“ Pak opustil pokoj. Don si sedl k malému stolku, ale nemohl se na nic soustředit. Pořád se mu vracela myšlenka, které se nedokázal zbavit. Co když má Čaj Kulu pravdu...? K21 se připravovala k třetímu návratu do Einsteinova prostoru. Čaj Kulu a jeho muži byli už na svých místech. Naposled byly přezkoušeny kritické

hodnoty letu před skutečným přechodu. Bylo 15. června 2436, 22 hodin běžného času.

„Zaměření?“

„Podle plánu, téměř na nule, pane.“

Don Masters, který byl rovněž v kabině, sledoval širokou panoramatickou obrazovku. Pohled na vesmír z lodi, která se právě vynořovala z lineárního prostoru, byl neskutečný. Na šedém pozadí se mihotala bílá světla hvězd, všechna stejně zářící, všechna stejné barvy. „Čas...?“

„Začínám počítat, pane. Minus dvacet... minus deset...“

„Nula, pane!“

Klaplo to, když Kulu přehodil jednu z páček. Přes obrazovku klouzal tichý, nezřetelný oblak, kterým loď právě proplouvala. Pozadí bylo tmavé.

Světelné body se začínaly zabarvovat. Pak oblak zmizel a ukázal se širý vesmír černý a celý protkaný hvězdami jako pestrobarevný světelný koberec.

Don Masiers přešel přes kabinu a přistoupil k řídicímu pultu. Za chvíli bude už Kulu moct opustit svoje pilotní křeslo, řízení se zase ujme autopilot.

„Poloha!“

Pronikavý výkřik zmrazil Mastersovi krev v žilách. V setině vteřiny se malá kabina změnila v tavící kotel. Jeden příkaz střídal druhý, do všech zněl pískot alarmu, všechny stroje pracovaly na nejvyšší výkon.

„Co se to, k čertu...?“ Masters ale nepotřeboval žádnou odpověď. Viděl to už sám.

Na zaměřovači obrazovce bylo vidět pět velkých ohavných světelných skvrn. A za nimi, těsně na okraji obrazovky, víc než sto dalších drobných skvrnek.

K21 prudce zvyšovala rychlost. Přetížené generátory urychleně dodávaly energii do ochranného štítu. Červené varovné světélko na řídicím pultu blikalo.

„Jak dlouho ještě?“ zaúpěl Masters.

„Za minutu nebo dvě se dostaneme na kritické hodnoty,“ cedil mezi zaťatými zuby Čaj Kulu. Z vysílačky se překřikovaly hlasy, které udávaly různá čísla zaměření.

„Blízký objekt, dvě promile...“

Masters pozoroval s hrůzou obrazovku, kde se měla objevit cizí loď. Dvě promile znamenala v astronomických počtech vzdálenost tři sta tisíc kilometrů. Méně než radius měsíční dráhy.

„Ochranný štít čtyřicet procent!“ Přetížené generátory to tedy nestihly. Čas plynul neuvěřitelně pomalu. ,

„Čtyřicet vteřin do odrazu,“ ozval se Čaj Kulu.

Don Masters se otočil. Byl obklopen důstojníky, kteří horečně kontrolovali

parametry skoku. Náraz ho překvapil nepřipraveného, ztratil rovnováhu. Upadl a kutálel se ke dveřím. Na nohy se zase postavil až u stěny. V celé lodi se rozhostilo ticho. Čaj Kulu velice pomalu stahoval ruku z nouzového vypínače, kterým vypnul náraz všechny stroje. Proto to velké ticho. Stroje K21 zmlkly. Čaj Kulu tím rozhodl o osudu lodi. Útěk byl nemožný. Protivník, ať už to byl kdokoli, mohl loď zničit dřív, než by unikla do lineárního prostoru.

Kulu odstrčil svoje křeslo a chtěl něco říci, ale přerušil ho hyperkom. Kovově znějící hlas oznamoval v centrálním idiomu: „Varujeme cizí loď”. Přerušil ho.

rušte další let. Vysíláme na vaši palubu oddíl. Neposlušnost bude potrestána.

„Počkáme,” unaveně řekl Čaj Kulu, Neznámý ale zřejmě žádnou odpověď nečekal. Přijímač zmlkl dřív, než Kulu stačil svou odpověď dokončit. Bylo ticho. Kulu se rozhlédl a všude kolem sebe viděl tážavé obličaje svých lidí.

„Co teď?” chtěl vědět Masters. „Jak jsem řekl, počkáme,” zamumlal Kulu.

„Hm, není možná nějaká domluva?” nedal se odbýt Masters.

Kulu poraženecky mávl k zaměřovači obrazovce. „Uprostřed flotily nepřátelských lodí, které na nás míří všemi zbraněmi?”

„Blíží se k nám dvě lodě, vzdálenost jedno promile,” ozvalo se hlášení.

Don Masters měl na jazyku ještě plno otázek ale na všechny si mohl odpovědět stejně dobře jako Kulu, nebo stejně špatně. Kdo jsou ti cizinci?

Dumfrieové? Neboje posílá Kibosh Baiwoff, aby zajali parlamentáře? To nedávalo smysl. Jejich malá korveta za takové porušení dohody nestála.

Don Masters se díval na přibližující se světelné body. „Co myslíte, že mají za lubem?” Ne

čekal odpověď, chtěl jenom přerušit ticho. Nikdo nevěděl, kdo lodi řídí.

Čaj Kulu uvažoval. „To je zajímavá otázka. Zničit nás nechtějí, to by už udělali. Kdo ví. Třeba kořist? Možná, že máte pravdu a nejsou to Dumfrieové.”

Don Masters oněměl. Nestalo se, aby Čaj Kulu tak lehce změnil svoje mínění. Pohled na obrazovku Masierse přesvědčil, že měl pravdu.

Nepřátelské letouny musely být obrovské.

Kulu se naklonil ve svém křesle a bylo na něm vidět napětí. Někdo vzdychl. Co uvidí? Typický tvar lodí v této galaxii byl válec.

„Letouny rotují kolem své osy, pane,” hlásil pozorovací důstojník. „Délka osy asi dvanáct set metrů. Tvar hruškovitý.”

Čaj Kulu zamžoural. „Prohrál jsem.” Měl jste pravdu, Mastersi!”

Donovy myšlenky pádily o překot. Hruškovitý tvar. Takové lodě používali Gurradové v Magellanově mračnu. Ale také je měli Perliáni, jejich nepřá-

telé. Ti spolupracovali se Strážci času. V Mléčné dráze teď hořel boj mezi nimi a Pozemšťany. Mohla by tady být nějaká spojitost? Pro tuto chvíli tu možnost zamítl.

„Mohou to být piráti?“ ptal se Kulu. ,

„Kdo ví? Však se to za chvíli dozví; mé. Překážím vám tady, raději se vzdám.“ Když Masters opouštěl velitelskou kabinu, Kulu neprotestoval.

Obě cizí lodě přizpůsobily elegantním manévrem svou rychlost korvetě a provázely ji ve vzdálenosti asi osmi set kilometrů. I při jejich velikosti se na tu vzdálenost nedalo vypožarovat víc informací o jejich konstrukci.

Teleskopy potvrdily, že mají hruškovitý tvar, délku dvanáct set metrů, šířka trupu asi šest set metrů. A ještě něco teleskopy objevily. Zádě lodí byly otevřené. Otvor byl kulatý, měl skoro dvě stě metrů v průměru. Byl to zřejmě výstup od motoru.

Mezitím už byly k dispozici výsledky energetických měření.

Hruškovité lodě měly zřejmě proudový pohon, jako většina mezihvězdných dopravních prostředků všech vesmírných ras. Byl to cenný poznatek, ale sám o sobě nepřispěl k identifikaci neznámých.

Od jedné lodi se oddělilo malé plavidlo. Velkou rychlostí se přiblížilo ke korvetě. Trvalo mu to dvacet pět minut. Od chvíle, kdy Don Masters odešel z můstku, uběhlo třicet osm minut.

Čaj Kulu nařídil otevřít. Cizinci nepovažovali za nutné vydávat další rozkaz. Předpokládali, že na palubě korvety bude provedeno vše, co vyžadovali. Malé plavidlo zmizelo z obrazovky. Muži ve velitelské kabině čekali. Čaj Kulu interkomem informoval ostatní členy posádky.

I když Kulu předpokládal, že posádku malého plavidla tvoří asi pět mužů, na vzpouru nepomýšlel. Těch pět mužů bylo pod ochranou mocné flotily, která malou korvetu úplně obklíčila. I když to bylo všem mužům proti srsti, museli se se situací smířit.

Rozsvítila se kontrolní světélka, když cizinci procházeli vstupními dveřmi a pokračovali k velitelské kabině. Napětí citelně TO sílo.

Pak se v jasně osvětlené chodbě objevily Čtyři mohutné postavy, každá převyšovala Pozemšťany nejméně o hlavu. Měly na sobě vesmírné obleky cizí konstrukce a na hlavách pevně připojené helmy, jakoby nevěřily lodní atmosféře.

Kabinou se rozšířil lehký, ale pronikavý zápach.

Chlór...!

Jeden z mužů začal kašlat. Nebyl to klam, jedovatý plyn se linul z kombinéz cizinců. Tam, odkud pocházeli, byla atmosféra z plynného chlóru.

Proč?

Protože cizinci chlór dýchali. Čtyři obři prošli vstupními dveřmi. Pohybovali se pomalu na dvou nohou a měli dvě ruce. Jeden z nich nesl v ruce

malý aparát, který vypadal jako kufr. Kulu viděl dva prsty v rukavici, ale nemohl poznat, kolik prstů muž na ruce má. Ostatní tři měli v rukou zbraně, nemotorné, s krátkými tlustými hlavními, a mířili jimi na posádku. Zůstali stát u dveří a obr s kufrem popošel do středu kabiny, Zatím nikdo nepromluvil. Čaj Kulu přerušil ticho. „Protestuji proti tomuto přepadení," řekl hlasitě centrálním idiomem. „Vaše jednání odporuje všem pravidlům mezihvězdného provozu." Nečekal žádnou velkou odezvu. Možná hurónský smích, nebo pokrčení ramen, kdoví čím vyjadřují tihle cizinci svoje pohrdání. Ale ani tohle jeho skromné očekávání se nesplnilo. Ozval se rachotivý hlas. Po chvíli zmatku si Kulu uvědomil, že vychází z kufru. Suše ohlašoval centrálním idiomem: „Všechny inteligentní bytosti se mají shromáždit v tomto pokoji. Mají na to dvě Garhhy." Garhha byla Časová jednotka používaná v centrálním idiomu. Byla v různých světech různá, ale nikde netrvala déle než tři sta čtyřicet vteřin nebo méně než dvě stě vteřin. Čaj Kulu měl tedy čas ke shromáždění celé posádky šest až jedenáct minut. Nejdříve chtěl znova protestovat, ale něco v chování cizinců ho odradilo. Dovedl si představit, že po vypršení určeného času chladnokrevně zmáčknou spoušť. Sáhl po interkomu. „Mluví velitel. Nechtě všechno ležet a co nejrychleji se dostavte do velitelské místnosti. Přijďte neozbrojení. Jsme v ruce pirátů. Konec." Mluvil centrálním idiomem, který všichni na palubě uměli. Předpokládal, že kufr je dvojsměrné zařízení a tak jeho řeči budou cizinci rozumět. Jeho rozkaz byl ihned proveden. Tí cizinci v blízkosti dveří změnili svou pozici. Jeden se postavil těsně vedle Čaje Kulua a mířil na vchod. Pach chlóru z jeho oděvu vehnal Kuluovi slzy do očí. Posádka vstupovala do kabiny po skupinkách. Kuluův rozkaz je připravil na jejich situaci jen nedostatečně. Nevěřící zůstávali stát ve dveřích, ale cizincům stačil jenom pohyb jejich zbraní, aby je přinutili jít dál. Poslední vstoupil seržant Stan Szypinski. V ruce držel klec se Suzi. Cizinci si Shipiho a jeho společnice nevšímali. Kulu počítal svoje muže. Bylo jich i s ním dvacet. Jeden chyběl. Kde je Master s? Plechový hlas z kufru se ozval: „Čas vypršel. Jsou zde všichni členové posádky?" Čaj Kulu bojoval sám se sebou těžký boj. Proč tu není Masters? Na lodi byl ve všech místnostech interkom, hlášení bylo všude slyšet. Masters ho musel vyslechnout také. Co, k čertu, chystá?

„Dostavili se všichni," řekl Kulu a významně se díval na své lidi, jako by jim chtěl vsugerovat, aby nikdo Masterse neprozradil.

Iři cizinci beze slova vyšli ze dveří. Čtvrtý, který stál vedle Čaje Kulua, zůstal stát. Bylo jasné, že chtějí prohledat loď.

Ani Čaj Kulu netušil, po čem pátrají. Vždyť ani nevědí, jak je taková pozemská loď postavená. Čaj Kulu i přes všechnu nejistotu zůstal klidný. Znepokojovala ho jenom představa, jak by cizinci reagovali, kdyby našli Dona Masterse. Co udělají, až se dozvědí, že jim Kulu lhal. Věděl, že on je zodpovědný za loď i posádku, a proto počítal s nejhorším.

Kdyby byl Don Masters alespoň naznačil, co má v plánu...

Kabelová šachta byla po čertech nepohodlný úkryt. Masters se opíral rameny o steny úzkého prostoru. Občas ztrácel rovnováhu a musel se chytit kabelů, aby se nezřítil do hloubky.

Stačil se sotva ukryt, když zaslechl zvenčí hlas Čaje Kulua vycházející z interkomu: Všichni muži do velitelské kabiny!

Piráti jsou tedy už na palubě a Kulu jenom vykonává jejich příkazy. Don se pokusil představit si reakci velitele, až zjistí že jeden muž chybí.

Don zůstal ve svém úkrytu. Tušil, že cizinci budou loď prohledávat. Pevně svíral pažbu malé zbraně, kterou si vzal s sebou, a přesvědčil se, zeje připravená k výstřelu.

Z hloubi chodby se ozval hluk a pomalu se blížil. Don Masters se přitiskl víc ke stěně a naklonil hlavu, aby malým otvorem viděl, co se v chodbě děje.

O chvíli později se objevila masivní, asi dva metry vysoká postava. Byla tak široká, že skoro vyplňovala celou chodbu. Don uviděl dvě mohutné paže.

Ne čtyři, jak bylo běžné u obyvatel této galaxie. Malým průzorem nemohl poznat, že ve skutečnosti nevidí cizince, ale jenom jeho skafandr. Ve stejné chvíli, kdy přišel na svůj omyl, k němu doputoval i slabý, ale dusivý zápach chlůru.

Cizinec se pohyboval pomalu, ale cíleně. Jako by tušil, kde má hledat. Jen na okamžik se podařilo Donovi pod helmou zahlédnout pár velkých, strnulých očí, překrytých malým kouskem rohovité kůže. Kůže protínala dlouhá jizva.

Pak cizinec zmizel. Don Masters jednal podle svého plánu. Jediným úderem vyrazil malou desku ve stěně a mohutným skokem se dostal do chodby. Postava před ním se otočila. Vymrštila se mohutná ruka držící krátkou zbraň. Don vystřelil. Paprsek koncentrované energie zasáhl cizince s ohavným zasvištěním, jako když se trhá látka. Protože se cizinec nestačil ještě úplně obrátit, zasáhl klimatizační jednotku na jeho zádech. Vyšlehl mohutný plamen a exploze odhodila mohutnou postavu k zemi.

Don zůstal chvíli nehybně stát, neschopný pochopit, co se vlastně stalo. Pak

zvědavě přistoupil k bezvládnému cizinci. I když exploze byla silná, nevěřil, že by dokázala takového obra zabít. Chytil bezvládné tělo a pokusil se ho obrátit na záda, aby se mohl podívat do jeho obličeje. Přestal být opatrný a to se mu nevyplatilo. Bez varování ho srazil k zemi mohutný úder. Zdálo se mu, že mu v hlavě vybuchla bomba, bolest mu pronikala celým tělem.

Dvě hodiny úplné nečinnosti a čekání znervóznilly všechny muže ve velitelské místnosti. Čaj Kulu se marně pokoušel zapříst rozhovor s jejich hlídačem pomocí jejich translátoru. Marně, neměl úspěch. Cizinec zůstal němý a bez jediného pohybu.

Po delší době se nakonec přece pohnul a přistoupil ke dveřím. Pozemšťany přitom nespustil z očí. Když vyšel do chodby, dveře se za ním zavřely. Všichni muži byli rázem na nohách.

„Klid!“ zahřimal Kulu. „Dokud tady velím, nikdo se nepohne do neštěstí. Počkáme.“ Poslechli, ale neradi. Všichni věděli, že tam venku je Don Masters a možná potřebuje pomoc. Chápali, že v této chvíli nemají proti zbraním těch záhadných cizinců žádnou šanci.

Asi za čtvrt hodiny poté se situace náhle změnila. Jeden z důstojníků zvolal: „Na obrazovce... pane... jejich vesmírný člun..., oni odlétají!“

Skutečně. Bylo vidět oválný obrys cizího člunu, který se rychle vzdaloval směrem k jedné cizí velké lodi.

Chtějí přivést víc vojáků? Nebo stroje...?

'Postupně se objevovala myšlenka, že možná cizinci už splnili úkol, který měli, a vracejí se na mateřskou loď. Už nebyl důvod, aby Kulu své muže zdržoval. Poslal je prohledat loď. Kdyby se náhodou potkali s některým z cizinců, měli se chovat opatrně. Jejich hlavním úkolem bylo zjistit, kde všude se cizinci pohybovali, jestli něco nepoškodili, nebo někde nenechali nějakou bombu.

Muži se ve skupinkách rozběhli, každý tam, kde se nejlépe vyznal. Na můstku zůstal jenom Čaj Kulu s jedním mladým důstojníkem. Kulu očekával, že se každým okamžikem ozve cizí vysílačka, ale ta zůstávala tichá.

Dva muži našli Dona Masterse ležet v bezvědomí blízko otevřené kabelové šachty.

První jeho myšlenkou bylo: Chlór! Celá chodba musí být plná chlóru! V hlavě mu hučelo a bušilo a s každým úderem srdce mu projela celým tělem bolest a dělalo se mu špatně od žaludku.

Pomalu se mu začalo vracet vědomí. Cítil, že leží na něčem měkkém a dýchá čerstvý vzduch.

Otevřel oči a když se mu nakonec podařilo pohled zaostřit zjistil, že leží v malém pokojíku K21.

Vedle jeho pneumatické postele stál doktor Radeczin, palubní lékař korvety. „Jak se daří?" ptal se.

Don Masters toho měl hodně na jazyku, ale řeč se mu nedařila. Ze všech novinek, které jim chtěl povědět, ze sebe dostal jenom jediné slovo:

„Chlór...!"

Radeczin vědoucně přikývl. Jeho úzký obličej s vysokým čelem byl symbolem starostlivosti a rozvahy.

„Ano, oni žijí skutečně v chlórové atmosféře.*"

Don Masters na protest divoce mával rukama. Ta námaha mu zhoršila bolesti až k nesnesitelnosti. Radeczin začal chápat, že něco není v pořádku. V jeho obličejí se objevil tázavý výraz.

„To není správné..." vyřázel ze sebe •Don. „Nejsou... nedýchají chlór..."

O chvíli později upadl Masters znova do bezvědomí. Když se podruhé probudil, cítil se už o hodně lépe. Ležel pořád ještě na pneumatickém lůžku, ale vedle jeho postele byli dva další návštěvníci. Poznal Čaje Kulua a plukovníka Poe Kalaniho.

Kulu říkal: „Už vám zabraly léky pro>ti bolesti, Mastersi. Lékař mě sem zavolal. Myslí si, že víte něco důležitého."

Masters pochopil, že ho přivedli k vědomí a dali mu drogu, aby jim mohl říct, co ví.

„Jeden z cizinců přišel stropní chodbou. Já byl schovaný v kabelové Šachtě a..."

Čaj Kulu ho pohybem ruky umlčel.

„Víme, kde to bylo. Našli jsme vás blízko šachty ležet."

„Dobrá. Chtěl jsem jednoho z těch cizinců chytit, abych se dozvěděl, odkud jsou a co chtějí. Byl jsem ozbrojený. Chtěl jsem ho překvapit, ale ten chlap byl rychlejší. Měl zbraň v ruce už připravenou, musel jsem střílet. Trefil jsem klimatizační jednotku na jeho zádech a došlo k explozi. Cizinec byl vymrštěn a upadl do bezvědomí. Já jsem šel..."

Čaj Kulu ho podruhé přerušil: „Exploze? Když jste zasáhl klimatizační jednotku?" ptal se nevěřícně.

Don přikývl.

„Docela mne to složilo, nedovedu si to vysvětlit."

Kulu se otočil ke Kalanimu.

„Co si o tom myslíte?"

Poe Káláni byl černovlasý, měl snědý, klasicky formovaný obličej a atletické tělo. Byl to opravdový Adonis. Nikdo by za jeho atletickým vzezřením nehledal nejlepšího odborníka na anorganickou chemii.

Poe chvíli uvažoval a pak řekl: „Chlór je velmi aktivní substance. Ale k explozi by mohlo dojít jenom v přítomnosti vodíku."

Čaj Kuú se zamračil.

„Atmosféra na palubě ale neobsahuje žádný vodík.“

„Právě!“ zasmál se Káláni. „Proto si tu explozi neumím vysvětlit.“

Doktor Radeczcin se vmísil do hovoru: „Nemohla vyvolat tu explozi nějaká jiná látka?“

„Klimatizační aparatura vesmírného ochranného oděvu by už z bezpečnostních důvodů neobsahovala žádnou výbušnou látku.“

Menc Radeczcin zvedl obe ruce v bezmocném gestu.

„Potom..." začal mluvit, ale Čaj ho přerušil.

„Poe, jděte se na tu věc podívat. Vezměte si všechny přístroje, které můžete potřebovat, a prozkoumejte každý centimetr v tom místě, kde byl Masters nalezen.“

Poe Káláni přikývl a chystal se odejít.

„Počkejte,“ protestoval Don Masíers. „To není všechno. Ustřílel jsem mu celé klimatizační zařízení. A s ním i zásobník plynu, který musel mít s sebou v kombiněze. To by musela být chlórem zamořená celá chodba. Nemyslíte?“

Čaj Kulu na něj vyjeveně zíral.

„Chcete říct..."

„Chci říct, že potom, co jsem vystřelil, nebyl pach chlóru ani o trochu silnější než předtím.“

Poe Káláni rychle zmizel, aby splnil úkol. Don Masters se zatím od Čaje Kulua dozvěděl, co se stalo, když omdlel.

Čtyři cizinci opustili korvetu a odletěli zpět na svou mateřskou loď. Půl hodiny poté, co byl Masters nalezen, se obě nepřátelské lodě daly do pohybu. Podle jejich rychlosti se dalo předpokládat, že mají před sebou dlouhou cestu.

Další tři neznámé lodě, které se v době vynoření korvety z lineárního prostoru také nalézaly v její blízkosti, rovněž odlétaly. Stejně i ta stovka ostatních, které byly tak vzdálené, že zářily jako drobné body jenom na obrazovce K21. Celá ta neznámá flotila během deseti minut zmizela.

Ať už chtěli cizinci najít nebo provést cokoli svého cíle buď dosáhli, nebo zjistili, že se jim to v dané situaci nepodaří. Jaký ale byl jejich cíl, to zůstávalo pro posádku K21 tajemstvím. Když se Poe Káláni vrátil do nemocničního pokoje, byl Masters jenom napůl při vědomí. Slyšel jakoby z dálky, jak se Čaj Kulu vypyťává.

„Našli jste něco zajímavého?“

Poe odpověděl: „Našli jsme chlór. Právě jen tolik, jako jsme ho cítili tady, když tu cizinci byli. Myslím tím malé množství. Ne tolik, kolik bychom očekávali, kdyby unikl z rozbitého zásobníku.“

„Dobrá. A jinak?“

„Kovové zbytky přístrojů, které byly explozí zničené. Nic neobvyklého. Ne

čekám žádnou senzaci ani po jejich důkladné analýze."

„Vy máte na srdci ještě něco," hádal Kulu. „Tak ven s tím!"

Poe Káláni se trochu zaraženě usmál.

„Když už jste o tom začal. Na chodbě jsme našli stopy nějaké chemikálie. Nevíme, jak by se tam mohla dostat. Mohla tam být už dřív, nemůžu tvrdit, že tam zůstala po cizincích. Ale..."

„Tak co to je?" přerušil ho netrpělivě Kulu.

„Beta bromid, substance citlivá na světlo, která se používá na osvětlení fólií."

3.

16. červen 2436, 14 hodin 15 minut všeobecného času.

K21 vylétávala z lineárního prostoru. Na obrazovce zářila tři rudá slunce a tvořila tři vrcholy pravidelného trojúhelníku. Vzdálenost mezi nimi byla přesně osm tisíc astronomických jednotek.

Čaj Kulu se ujistil, že nikde nejsou žádné podezřelé lodě, a naposled přešel na lineární let. Když se po několika minutách vynořil v Einsteinově prostoru, byl od nejbližšího slunce jen ve vzdálenosti dvanácti jednotek. Zamířil s malou lodí přibližně do středu trojúhelníku a zastavil.

Přílet korvety byl už zpozorován. Ve 14 hodin a 18 minut se ozval hyperkom. Příjemný hlas řekl: „Vítej té 'v soustavě Parjar. Kibosh Baiwoff zdraví cizí hosty. Za chvíli vyšleme zaměřovači paprsek, leťte podle něj. Náš velitel vás žádá, abyste z důvodů zachování letecké bezpečnosti letěli nejvýš čtyřicetiprocentní rychlostí světla. Děkujeme vám."

Vysílač zmlkl, na odpověď nečekal. V každém případě tón řeči prozrazoval, že Kibosh Baiwoff své hosty považuje za rovnocenné partnery.

O chvíli později už byl zaměřovači paprsek zachycen a korveta se dala do pohybu. Paprsek mířil směrem kolem druhého slunce. Měřiče vzdálenosti odhalily energetický zdroj záření asi ve vzdálenosti devíti astronomických jednotek. O chvíli později už zaměřily na stejném místě slabý světelný bod. Loď Kiboshe Baiwoffa musela být obrovská, když ji bylo možno na tak velikou vzdálenost zaměřit.

Čaj Kulu se řídil podle instrukcí a letěl čtyřicetiprocentní rychlostí světla. Zaměřovače nezaznamenaly v prostoru kromě K21 a Baiwoffovy lodě žádné jiné plavidlo.

Čaj Kulu se právě rozhodl, že si udělá zaslouženou odpočinkovou pauzu, když se ozval Don Masters.

„Celá ta věc škaredě smrdí," prohlásil Masters. Už byl v pořádku, ale doktor mu nařídil ještě dvacet čtyři hodin v klidu. Rozhovor se odehrával v Mastersově pokoji a Suzi mu pozorně naslouchala.

„Může být." klidně mu odpovídal Kulu. „Nemáme se ale čeho chytit. Ne-

můžeme Baiwoffa obvinít, na to nemáme důkazy."

„Nikdo mu nechce ublížit. To on nás chce podrazit. Doporučuji co nejrychleji odtud zmizet!"

„Aha," zabručel Kulu. „A to jenom proto, že si myslíte, že ti čtyři piráti byli Baiwoffovi lidé."

„To je přece jasné, ne?" vzkypěl Masters. „Nikdo, kdo s Baiwoffem nespolupracuje, by v této galaxii nemohl shromáždit tak velkou flotilu lodí. Nikdo jiný než jeho lidé neměl důvod se přestrojit za dvouruké bytosti, smrdící chlórem, jen aby se dostali na naši palubu."

„Tak dobrá. Ale proč to udělali? Jaký k tomu měli důvod?" nedal se Kulu.

Masters se unaveně zasmál. V jeho obličeji byly vidět prodělané útrapy.

Úder, který ho srazil k zemi, byl způsobený tupým tvrdým předmětem.

Nejspíš pažbou zbraně některého z cizinců, který se k němu připlížil

zezadu. Způsobil mu malou zlomeninu lebky a těžký otřes mozku.

Zlomeninu dokázal doktor Radeczin lehce zhojit použitím kostní substance, ale léčba otřesu byla horší. Chtělo to hodně klidu a mozkové masáže.

„Už si tím dlouho lámu hlavu," pokračoval Masters. „Víme, že na lodi nic nezměnili. Něco tam museli hledat. Něco nebo někoho. Podle mne tam hledali nějakou důležitou osobnost. Pokud by tam například našli Perryho Rhodana nebo Atlana, tak jsme byli vyřízeni."

Čaj Kulu přemýšlivě přikývl.

„To zní rozumně. Ale stejně pro to nemáme žádný důkaz."

„Ale máme. Jeden."

Čaj Kulu vypadal překvapeně.

„Jak si myslíte, že znají Inženýři ze základny fyziognomii našich nejvyšších velitelů?"

Čaj přemýšlel.

„Určitě by poznali Perryho Rhodana a Atlana. Ale jinak...? Jistě by měli problémy naše obličeje rozeznat. Stejně jako my nedokážeme rozpoznat jednoho Dumfrie od druhého. A bez modrého kamene bychom nepoznali ani žádného Inženýra ze základny."

„Právě. Představte si situaci Kiboshe Baiwoffa. Pošle svoje lidi, aby vypátrali, jestli na palubě korvety je některý z našich velitelů. Jak myslíte, že by je ale poznali?"

„Jednoduše, třeba měli jejich fotografie..." Ještě než dořekl, věděl Kulu, na co Masters myslí. Vzpomněl si na nález chemikálie používané při výrobě kopírovacích fólií. Vysvětlení bylo jednoduché. Když cizinec složil Masterse, vyndal z kapsy své vesmírné kombinézy fotografie, aby Masterse identifikoval. Přitom mu vypadlo z kapsy i trochu chemikálie z kopírovací folie.

„Vy máte zvláštní schopnost každou hádanku vyluštit," řekl pobaveně Kulu.

„Samozřejmě ovšem tak, jak se vám to hodí. Zní to ovšem pravděpodobně. Ale proč by chtěl Baiwoff získat Perryho do svých rukou?"

Masters zvažněl. „To nevím," přiznal. „Musel bych si vymýšlet. Třeba chtěl předstírat, že Perryho vysvobodí a bude pak mít při příštím vyjednávání výhodu?"

„To je trochu přitažené za vlasy," odmítal nápad Kulu a vrátil se do velitelské kabiny. Zůstal v něm ale pocit nejistoty. Příhoda s piráty zůstávala neobjasněná. I když Mastersův nápad byl nepravděpodobný, byl to zatím jediný možný motiv, který měli.

"V 17 hodin 26 minut dosáhla K21, vedená paprskem, svého cíle. Zastavila. Pozornost mužů se soustředila na Baiwoffovu loď. Byl to mohutný váleček, tři tisíce metrů dlouhý, pět set metrů v průměru, který na konci vybíhal do velkého trychtýře.

Čaj Kulu měl nejdřív strach, že ho paprsek zavede až na palubu obří lodi, ale

nestalo se. Baiwoff ponechal mezi svou lodí a svými hosty určitou volnou zónu. Jeho obří loď byla silně ozbrojena a korveta měla k dispozici jen jedno malé transformační dělo. Kdyby došlo k nepřátelské akci, byl by jejich osud zpečetěn. Psychologové tvrdili, že Baiwoff malou loď nenapadne, je pro něj příliš bezvýznamná. Kulu jejich tvrzení věřil.

Kibosh Baiwoff nespěchal. Hyperkom se ozval až dvě hodiny po přistání.

„Druisant Kibosh Baiwoff považuje za čest, pozvat cizí hosty na svoji palubu. Hlavní vstupní brána bude otevřená."

Mluví opět nečekal na odpověď. Čaj Kulu oznámil novinu interkomem a vybral si průvodce. Bohužel ten nejdůležitější, Don Masters, se návštěvy nemohl zúčastnit. Kulu vyzval doktora Radezczina a plukovníka Kalaniho, aby ho doprovázeli. Velení předali prvnímu důstojníkovi, nadporučíku Maxi Lymanovi.

Když se člun přiblížil k velké lodi, otevřela se brána. Čaj, který člun sám řídil, u ní zastavil. Otvor zářil mnoha barvami, které se odrážely od kovových stěn. Cestu lemovala řada robotů, kteří se vznášeli v řadách pod stropem. Jejich kovová těla se stříbřitě leskla. Po obou stranách brány salutovali strážníci ve vesmírných kombinézách.

Čaj opustil člun. Ozvaly se fanfáry. Ke člunu přistoupili čtyři důstojníci a vzali Čaje Kulu a jeho průvodce mezi sebe.

Měli sundané helmy, aby dokázali, že místní atmosféra není nebezpečná.

Uzávěra dveří, velká jako pětipatrová budova, pomalu rolovala před Pozemšťany na síranu. Před eskortou se objevil veliký ozářený prostor.

Dovnitř vpochoďoval celý pluk Dumfriů, aby je pozdravil. Vojenská kapela vyhrávala příjemnou hudbu, typickou pro zdejší galaxii. Z pozadí vystoupil muž, doprovázený osmi svátečně vystrojenými důstojníky, na jeho hrudi

zářilo dvacet modrých kamenů, seřazených do kruhu. Odznak jeho vysokého postavení. Na první pohled v něm bylo možno poznat Inženýra ze základny.

Zastavil se před Čaje Kuluem a uklonil se.

„Jsem Lopar Meeno, pobočník Kiboshe Baiwoffa a vítám vás na palubě druisantovy lodě," sděloval centrálním idiomem.

Čaj Kulu se též uklonil.

„Moje jméno je Čaj Kulu, jsem major flotily solárního impéria. Moji průvodci jsou doktor Radeczin, lékař a kapitán flotily, a druhý důstojník Poe Káláni, nadporučík. Prosím, vyříd'te druisantovi, že jsme poctěni jeho pozváním."

Loparovy oči se na okamžik zúžily. V této reakci Čaj Kulu poznal projev přátelského úsměvu.

„Váš vzkaz budete moci předat druisantovi osobně. Už vás očekává a prosí, abyste mne následovali."

Lopar se otočil. Obě eskorty ho následovaly. V pozadí hangáru se otevřel velký portál a kousek za ním se objevil další. Čajovi Kuluovi, který popošel pár kroků, se najednou zdálo, že mu ujíždí země pod nohama. Zakolísal a když se kolem sebe rozhlédl, viděl, že se jeho druhům a dokonce i některým Dumfriům děje totéž.

Lopar se na něj ohlédl a jeho přední pár očí se opět zúžil. Bylo na něm vidět, že se baví.

„Odpusť'te, prosím, malou nesnáz," omlouval se. „Umělá přitažlivost je v lodi orientovaná podle podélné osy a v bráně hangáru naopak, aby při přistávání bylo větší pohodlí. Přejícná zóna je právě tady, snad vás ten pocit nejistoty už přešel."

Otvorem, kterým Pozemšťané a jejich průvodci potom procházeli, viděli před sebou vysokou halu. Obrovský, sto padesát metrů dlouhý prostor byl kulatý, zřejmě odpovídal tvaru lodi.

Lopar Meeno odbočil vpravo. Před ním se zvedla další, tentokrát prosklená zeď a oni vstoupili do chodby, která mířila k otvoru ve stěně, zřejmě ke vstupu do antigravitačního výtahu.

Čaj Kulu se snažil všechny prostory si, zapamatovat. Chodba byla prázdná, osvětlená mohutnými lampami, hladká podlaha zářila jako naleštěný kov.

Čaj si i prohlédl šachtu výtahu a usoudil, že slouží hlavně k odbavování nákladů. Naho

ře byly zřejmě laboratoře, velitelská stanoviště, zaměřovači zařízení; dílny a strojovna byli v zádi lodi.

Výtah dopravil skupinu pohodlně do hloubky. Podle Čaje to bylo nejméně dvě stě metrů a po celou dobu jízdy nebylo nikde vidět žádný východ. Když vyšli za Loparem z Šachty, uviděli před sebou širokou, přepychově

zařízenou chodbu. Zde, ne ve velitelské sekci, měl své sídlo Kíbosh Baíwoff. Všechno pro to svědčilo. Chodba široká skoro osm metrů, nádherně osvětlená, byla pokryta dokonalým kobercem s vyobrazenými zvířecími motivy. Byl tak měkký a vysoký, že do něj Čaj Kulu zapadl až po kotníky. Steny byly plné zrcadel. Rámy ozdobené ornamenty s květinovými vzory byly vyrobené z barevných kovů a představovaly umělecké směry určitě mnoha tisíciletí. Strop vypadal jako nebe. Klenba nebes se modře třpytila a zdálo se, že po ní plují kupovitá oblaka. Slunce nebylo vidět, ale vzduchem létali cizokrajní ptáci.

Chodba po dvaceti metrech končila dalším portálem. Ten se sám otevřel, když se k němu Lopar přiblížil asi na tři kroky. Čaj Kulu a jeho přátelé byli připraveni na další bombastickou podívanou, ale byli zklamáni. Komnata, která se před nimi objevila, byla nádherně zařízená, ale přiměřeně velká. Uprostřed byl veliký kulatý stůl, prostřený k jídlu. Všechno jídelní náčiní se lesklo a zářilo.

Několik metrů od nádherné tabule stála pohodlná křesla a malé stolky podle Čaje to mohl být zařízený kuřácký koutek. Z jednoho křesla se zvedl důstojný muž, na jehož prsou zářilo dvaadvacet modrých kamenů pán lodi. Kibosh Baiwoff, druisant.

V Kuluovi se vzedmul pocit nechuti. Vzpomněl si na situace, kdy Kibosh Baiwoff pod maskou přátelství navazoval kontakt s CRESTEM IV a přitom pomýšlel jenom na to, aby lodi její posádku zničil. Myslel na zradu a podlost, která byla vždy s jeho jménem spojena. Uvědomil si, že ten muž se nemohl změnit. Jeho cíle byly jistě stále stejné.

Baiwoff vyšel poslům v ústřety. Rozpřáhl všechny čtyři ruce gesto přátelského uvítání. Uklonil se.

„Jsem potěšen,“ ozval se mohutným hlasem „že mohu na své lodi přivítat své přátele. Váš příchod může přinést štěstí a porozumění mezi dvěmi kulturami.“

Čaj Kulu odpověděl na pozdrav přiměřenými frázemi. Pak je Baiwoff pozval okázalým gestem k tabuli.

„Tak, milí přátelé. Teď na nějaký čas zapomeneme na těžkosti života a budeme se věnovat jenom jeho radostem.“ Tleskl všema čtyřma rukama a automatická obsluha začala na stůl servírovat bohatou hostinu.

Donu Mastersovi už brněly od dlouhého ležení obě nohy.

Dobrá, pomyslel si. Byl jsem jediný, který od začátku věděl, že tahle výprava bude nebezpečná. Musel ale přesvědčit ostatní, musel najít důkazy. Tahle myšlenka mu nedovolovala odpočívat. Musel jednat, jestli sám sebe nechtěl považovat za slabocha.

Zavolal Stana Szypinského. Ten se ihned objevil.

„Hlásím příchod! Děje se něco? Se Suzi...?“

Don se musel usmát; když porovnal starostlivost Shippiho o malé zvíře a naprostý nedostatek obav ze smrtelného nebezpečí, které jim všem hrozilo. „Ne, Suzi je v pořádku. Jde o něco jiného. Připrav se, vyrazíme. Vezmi s sebou dva zářiče ze skladu zbraní! Poletíme k té cizí lodi.“

Shippi se probral: „To nejde, pane. Lékař vám naordinoval klid! Já nemůžu...“

„Láry, fáry,“ přerušil ho Masters. „Já si tu loď musím prohlídnout, a ty jsi jediný, komu tady můžu důvěřovat. Ted' běž a všechno připrav!“

„Podle rozkazu, pane.“ Shippi vyrazil ven a za chvíli se vrátil. Nesl dvě vesmírné kombinézy a šokové zářiče. Oba se oblékli.

Don Masters o své akci informoval velícího důstojníka Lymana. Vysvětlil mu, že se chce připojit k výpravě Čaje

Kulua. Lyman neodporoval, věděl, jak moc Kuluovi vadilo, že s nimi psycholog nemůže letět. Nechal připravit druhý malý člun, kterým měli oba muži odletět. První překážka byla zdolána.

Velká brána cizí lodi byla opět otevřena. Čestná stráž tu sice už nebyla, ale oba hosté byli přivítáni bez problémů běžnou posádkou. Když vystoupili a sundali si helmy, přistoupil k nim jeden z Dumfrijských důstojníků a zasalutoval.

„Mohu se zeptat na vaše přání?“ zeptal se uctivě Dumfri.

Don milostivě přikývl. „Můžete. Prosím, abyste mne dovedl k mému veliteli. Bohužel přicházím trochu pozdě.“

Voják se uklonil a vedl je hangárem k východu a dál do velké haly. Před velkou prosklenou stěnou, která udělala takový dojem na Čaje Kula, zůstal Dumfri stát. Pak ukázal rukou do chodby a řekl: „Použijte, prosím, antigravitační výtah na konci chodby. Vede přímo k druisantovi. Nemůžete zabloudit.“

Don Masters v sobě potlačil chuť vojáka ihned odzbrojit. Poděkoval a s Shippim v závěsu zamířil k výtahu. Pohledem zpět se ubezpečil, že se Dumfri obrátil a odkráčel.

„Musíme jít jinudy,“ řekl k Shippimu. Ten už se rozhlížel a ted' Masterse upozornil: „Zdá se mi, že tamhle vzadu je ještě jiná šachta.“ Don uviděl v zákřutu chodby dva vy-

klenky. Rozhodl se, že je prozkoumá. Stejně jako Kulu předtím, i on tušil, že všechna letecká zařízení budou v zádi lodi. Sotva přistoupili k prvnímu výklenku, stěna se rozsvítila a otevřel se otvor do malého an ti gravitačního výtahu, který vedl dolů, stejně jako velký výtah. Don se chtěl dostat do hlavního nákladního výtahu. V případě prozrazení se chtěl vymluvit na to, že zabloudil. Co bude dál záviselo na tom, jestli najde nějaké podezřelé důkazy. Pak to mohlo být nebezpečné. Nevypadalo to, že by si Kibosh Baiwoff nechal něco takového líbit.

Šachta končila asi o sto metrů níže. Don a Shippi vystoupili a ocitli se opět v kulaté místnosti, která ale nebyla tak výstavná jako hala. Vedly z ní paprskovitě na všechny strany se rozbíhající široké chodby. Místnost byla prázdná. Celá loď vypadala jako po vymření. Don si pohrával s myšlenkou, že skočí do nákladní Šachty nazdařbůh a bude doufat, že ho to donese na správné místo.

V tom okamžiku zasáhl osud. Z otvoru ve stropě se bezhlučně snášelo něco skleněného. Vypadalo to jako velká krabice a asi se na tom převážela menší břemena. Ve válci, vysokém asi osm metrů a v průměru kolem tří metrů, byly naloženy dlouhé kovové předměty.

Don okamžitě poznal svoji šanci a Shippimu nikdo nemusel nic říkat dva krát. Stoupli si na okraj šachty a když se výtah přiblížil, skočili do něj. Za kovovým nákladem byli zároveň dobře skrytí. Pohybovat se v antigravitačním poli není vůbec těžké. Antigravitační výtah je uzpůsoben k tomu, aby přenášel osoby z jednoho místa na druhé co možná nej pohodlněji. Vnitřek je složen z jemných vrstev opačně polarizované gravitace a tak se pohyb těla při pádu nezrychluje. Nervový systém člověka nestačí pružně reagovat na rychlé změny polarizace. Má přitom báječný pocit jemné masáže. Na Zemi něco podobného využili k léčebným účelům. Don Masíers a Stan Szypinski tuto zkušenost už měli. Schováni za nákladem očekávali konec jejich pomalé a napínavé jízdy.

Ukázalo se, že se jim opatrnost vyplatila. Skleněnou stěnou viděli, jak v různých patrech horečně pracují Dumfriové i jiné bytosti, kteří by je byli snadno jinak odhalili. Po chvíli se výtah zastavil. Vedly z něho dva východy do velké, jasně osvětlené chodby. Don a Shippi se pomalu dostávali ze svého úkrytu a drželi se na okraji skleněné stěny. Chodba byla prázdná, její stěny byly hladké, na podlaze byly široké pruhy transportní dráhy, které byly určené pro přenášení zboží. Na tomto pohyblivém pásu se teď pohybovala i jejich skleněná krabice s nákladem.

Asi po osmdesáti metrech začala chod

ba klesat. Don Masters a Shippi opustili svůj úkryt a vydali se chodbou až k malému otvoru v jedné stěně. Don otevřel branku. Před nimi byla uzoučká chodba, zřejmě pouze nouzový východ, a na jejím konci byly další dveře. Když je Don otevřel, ozval se ohlušující hluk strojů. Stáli na malém balkonu, ve výšce asi patnácti metrů nad oválnou halou. Rozměry haly byly úctyhodné. Pod sebou viděli muži skleněnou krabici, jak vykládá svůj náklad na robotem řízený vůz. Ten se hned dal do pohybu a zmizel mezi obrovitými agregáty.

Všude bylo plno strojů a automatických kontrol. Don zahlédl jen asi deset Dumfriů, kteří obsluhovali hlavně kontrolní stanoviště. Don Masters se snažil poznat, k čemu všechny ty přístroje slouží. Rozdíl mezi technologií M87

a jeho dosavadními znalostmi byl ale příliš veliký. Mezi mnoha přístroji poznal stěží jediné zařízení.

Vzdálili se od chodby sotva sto metrů, když se před nimi objevila obrovská, několik tisíc čtverečních metrů velická plocha. Sloužila zřejmě k uskladnění hotových výrobků. V současné době byla skoro prázdná až na několik velkých kusů z ocelového plechu.

Don se zastavil. V duchu se mu promítlo několik těch velkých kovových částí a začalo se spojovat v jediný celek. A pak si byl najednou svou věcí jistý. Podobný tvar měly lodě těch pirátů, po dobaly se hruškám. Takový tvar žádné jiné lodě v této galaxii neměly, a proto je nikdo s Inženýry ze základny nespojoval. Technologie Budovatelů centra byla přece úplně jiná.

Tak na tomhle faktu stavěl Kibosh Baiwoff. Dal svým lodím jiný obal, takový, který nikdo neznal, a nechal je číhat na korvetu, až se vynoří z lineárního prostoru. Don nemeškal a použil kameru, kterou už měl připravenou. Zabíral nejen všechny části strojů, ale i celý prostor skladiště. Přitom objevil na druhé straně i několik vesmírných kombinéz, stejných, jaké na sobě měli piráti, kteří navštívili KC21. Nejen že vypadaly jinak, než ty, které používali Budovatelé centra, ale navíc ještě byly napuštěny chlórem. To mělo přesvědčit Pozemšťany, že dýchají jiné plyny než oni i než obyvatelé galaxie MS7.

Don pozoroval a přemýšlel. Všechno bylo tady před ním všechny důkazy, které potřeboval. Sbalil kameru a schoval ji zase do tašky. Pak se obrátil k Shippimu. Už měl na jazyku větu „úkol splněn, vracíme se," ale nedostal se k tomu. Za ním se najednou otevřela brána a v otvoru stáli dva Dumfriové a přes ramena jim nakukovali další tři.

4.

K doprovodu Kiboshe Baiwoffa patřil kromě Lopara ještě další Inženýr ze základny Ipoth Kahaan, který měl na prsou rovněž dvacet modrých kamenů. Posledním byl vysoký Dumfrijský důstojník, ozdobený šestnácti kameny. Další vojáci s nimi už u stolu neseseděli, ale byli rozestavěni kolem stěn. Jídlo bylo bohaté a proti očekávání i rozličné. Kibosh Baiwoff se asi nenamáhal, aby kuchařům naznačil, co Pozemšťanům chutná. Pití bylo lehké, podobné vínu a chutné. Než začali pít, zvedl Kibosh pohár a pronesl přípitek.

„Připijme na štěstí a zdraví našich milých hostů. Na naše přátele a snad i budoucí bratry..." pronesl zvučným hlasem.

Čaj Kulu nevěděl, co si o tom má myslet. Netušil, že Inženýři ze základny mají také zvyk připíjet svým hostům a nechápal o jakém bratrství to druisant mluví.

Další rozhovor byl už běžný. Baiwoff se vyptával na cestu, zda neměli nějaké potíže. Ptal se i na Perryho Rhodana a jeho nerozlučného druha Atlana. I naši muži, Čaj Kulu, doktor Radeczin a Poe Káláni odpovídali a nezávazně se vyptávali.

Při vyprávění o potížích během cesty se Kulu zmínil i o přepadení piráty. Kibosh Baiwoff se nejdříve tvářil nedůvěřivě, pak ale začal hovořit o možném nebezpečí. Dokonce vyslal několik Dumfriů, aby se pokusili zjistit všechno

o nebezpečných cizincích a aby udělali všechna potřebná obranná opatření.

Ted' by byl Čaj Kulu potřeboval mít u sebe Dona Masterse. Jedině psycholog mohl poznat, jestli Baiwoffovo rozhořčení a chování je pravé nebo jenom předstírané.

Asi o čtvrt hodiny později se k tabuli bez vyzvání přiblížil jeden důstojník, naklonil se k Baiwoffovi a něco mu tiše říkal. Čaj si všiml, že Dumfri má u hlavy malý přístroj. Tipoval, že to bude minikom. Nevěděl proč, ale najednou se ho zmocnila tíseň. Jakou zprávu asi ten Dumfri dostal, že si dovolil přerušit hostinu a vyrušit druisanta?

Ukázalo se, že si dělá starosti zbytečně. Když se voják zase vrátil na své obvyklé místo, bylo na Baiwoffovi vidět, že se baví.

„Právě jsem dostal zajímavou zprávu. Může se stát, že nás ještě během našeho setkání čeká malé překvapení. Nechci ale zkazit žert a proto o něm ted' pomlčím.“

Tato lehkomyšlná poznámka Čaje uklidnila. Znovu se chopil svého příboru a dál ochutnával exotická a chutná jídla, která tabule nabízela.

Donovi prolétla hlavou jediná myšlenka. Nesmí nás za žádných okolností dostat!

Měl důkazy, které potřeboval. Těch pět Dumfriů vidělo, nač se díval.

Kdyby ho chytili, byl by ztracený. Na cizí lodi byl jako špion a nikdo, ani Čaj Kulu, mu nemohl pomoci.

Zareagoval bleskově. Už předtím držel v ruce šokový záříč a ted' ho použil. Dumfrioové neměli čas k protiakci. Hluk přístrojů přehlušil hlasitý pištivý zvuk. Přední Dumfri vyhodil všechny čtyři ruce do výšky a sesul se k zemi jako prázdný pytel.

Shippi vystřelil ve stejné chvíli a druhý Dumfri upadl. Ostatní tři vojáci se skryli za dveřmi.

„Pryč!“ vykřikl Don.

Utíkali, co jim nohy stačily, podél stěny kulaté chodby. Don se otočil a viděl, že zbylí Dumfrioové se nejprve starali o své padlé druhy a ztratili tím drahocenné vteřiny. Teprve potom se zaměřili na uprchlíky a vytáhli zbraně. „Ted' doprava!“ křikl Don na Shippiho a v tom okamžiku ho zasáhla vibrač-

ní střela do ramene. Odrazila ho stranou, vypotácel se do jedné z postranních špatně osvětlených chodeb. Byla to tatáž, kterou se sem dostali. Trvalo jim asi dvě minuty, než doběhli na její konec. Tam se nacházel malý ochoz a pod ním bylo vidět pohyblivý pás, který mířil k centrální nákladní šachtě. Don viděl, že mají možnost tudy uniknout. Pokud je ovšem Dumfrioové nedostihnou, pokud nevyhlásí poplach, pokud se jim podaří objevit nějaký letoun a odletět.

V hloubi chodby byl vidět obrys nějakého velkého předmětu, který se s pásem pomalu pohyboval směrem vzhůru. Štěstí stálo při nich. Utíkali ochozem až k místu, kde se spojoval s chodbou a tam naskočili na pohyblivý pás. Schovali se pod velkou plastovou součástíkou.

„Dokázali jsme to!“ šeptal Shippi.

Don chtěl přikývnout, ale než to stačil udělat, všiml si jednoho dumfrijského vojáka, který prohlížel posuvný pás. Masters podruhé bleskově a instinktivně zareagoval. Šokový zářič znova vystřelil. Don se přestal ve svém úkrytu cítit jistý. Po čtyřech se vyplížil ven právě včas, aby uviděl skupinu Dumfriů, kteří přibíhali k pásu. Čert ví, odkud se sem hnuli. Don začal střílet, Shippi nezůstal pozadu.

Chvilí to vypadalo, že se ubrání. Dumfrioové padali jako mouchy, ale čím víc jich mizelo, tím víc se jich objevovalo.

Pak přišel okamžik, kdy Shippi najednou bolestně vykřikl a zbraň mu vypadla z ruky. Dumfrioové je obklíčili a mířili na ně ze všech stran. Don dva zasáhl, ale na ostatní neviděl. Shippi se i s jednou ochrnutou paží mohutně bránil, převaha byla ale příliš velká. Pak Dona zasáhlo několik výstřelů a on začal ztrácet vědomí.

Boj byl u konce.

Když se začal z bezvědomí probírat, jeho prvním pocitem byl údiv. Divil se, že je ještě naživu. Otevřel oči a zjistil,

že je odnášen dvěma Dumfrii. Za nimi šli další dva a nesli Shippiho.

Nacházeli se v nádherně zařízené chodbě. Don se cítil celkem dobře. Uvědomil si, že v bezvědomí byl jenom krátkou dobu, a protože necítil ani žádné následky zásahů, věděl, že zbraně musely být nařízeny jen na nízký stupeň intenzity. To ho udivilo.

Podle skvěle vyzdobené chodby poznal, že se musí nacházet někde blízko sídla mocného druisanta. Bude před něj předveden? Bude ho Kibosh Baiwoff chtít vidět? Don si se zahanbením uvědomil, do jaké trapné situace dostal Čaje Kulua. Teď měl Kibosh Baiwoff dva zajatce, dokonce dva špiony a to mu při jednáních zaručí velkou převahu. Čaj Kulu bude jen obtížné prosazovat svoje požadavky.

Došli na konec chodby. Dumfrioové zjistili, že jejich zajatci jsou už při vědomí, a postavili je na nohy. Don cítil, že se mu vracejí síly. Instinktivně

sáhi po zbrani, ale šokový zářič byl pryč. Dumfrioové mu ale ponechali jeho minikom.

Dumfrioové se svými zajatci se zastavili před portálem, za kterým zřejmě sídlil druisant. Don si pomyslel, že se jistě těší na svůj triumf.

Obě křídla portálu se rozletěla a odhalila pohled na luxusní zařízení. První, koho si Don všiml, byl sám Kibosh Baiwoff. Hned poté uviděl i ostatní a v tom okamžiku ho polil chladný pot. Poznal, že si jednání druisanta i hru, kterou hrál, vykládal úplně špatně.

Kibosh Baiwoff zvedl pohár k druhému přípitku.

„Jsem rád, že mohu jednotvárnost jídla okořenit nečekanou přílohou.“ Z jeho slov i výrazu bylo cítit pobavení. „Na palubu naší lodi se vloudili dva špioni a byli před chvílí dopadeni. Mí lidé je našli v nákladním prostoru a při zatýkání došlo k boji. Zatím jsme je neidentifikovali. Možná, že jsou to ti tvorové, kteří vás, moji přátelé, při cestě k nám obtěžovali.“

Čaje Kulua opět přepadl pocit stísněnosti. Dobře poznal, že Baiwoff hraje divadlo.

„Předved'te zajatce,“ zavolal hlasitě Baiwoff.

Brána se otevřela. Čtyři Dumfrioové přiváděli mezi sebou dva zajatce. Čaj Kulu vyskočil. Jeho nejtajnější obavy se vyplnily. Před ním, obklopeni strážemi, stáli Don Masters a seržant Szypinski.

Kulu si uvědomil, že pokud chce situaci zachránit, musí převzít iniciativu sám a nedat Baiwoffovi příležitost převahy.

„To jsou dva Členové naší posádky,“

klidně vysvětloval. „Pochybuji, že byli skutečně chyceni při špionáži.“

Kibosh Baiwoff se otočil ke strážím.

„Podejte zprávu!“

„Našli jsme ty cizince v zadní strojovně, druisante. Hned začali střílet a snažili se uprchnout,“ uctivě hlásil důstojník.

Kibosh Baiwoff se obrátil na Čaje Kulua. Ten nebyl žádný psycholog, ale z výrazu Čtyř Baiwoffových očí mohl snadno číst: „Tady to slyšíš.“

„Mastersi, vysvětlíte to!“ vyjel na Dona.

„Zabloudili jsme, pane,“ vysvětloval psycholog. „Byli jsme na cestě sem a asi jsme použili špatný výtah. Najednou jsme se ocitli na zádi lodi v nějaké hale. Když se objevily stráže, zdálo se nám, že po nás chtějí střílet. Tak jsme se raději začali bránit. Použili jsme ale jenom šokové zářiče, pane.“

Čaj Kulu pevně pohlédl na Baiwoffa.

„Obvinění odmítám. Je absurdní. Ten, kdo chce provádět špionáž, používá silnější zbraně a nejenom šokové. Uznávám ale, že členové naší výpravy hrubě porušili pravidla. Ujistiťuji vás, že budou přísně potrestáni.“

Znova bylo vidět, že se Baiwoff dobře baví.

„Velice si vážím vašeho smyslu pro spravedlnost,“ ujistiťoval Čaje. „Prosím,

upozorníte ale viníky, že při opakování takové příhody nemohou počítat s naší shovívavostí."

Čaj Kulu byl rozzlobený, víc než se mu to kdy v životě stalo. Nejvíc na Dona Masterse, který ho svým počínáním tak zesměšnil a pak i na Baiwoffa za jeho neomalenost, s kterou si zahrál na velkorysého dobrodince.

Kulu se rozhodl, že návštěvu předčasně ukončí. Jako důvod uvedl nutnost okamžitého potrestání viníků. Kibosh Baiwoff měl pro jeho důvody pochope . ní a nechal je doprovodit zpět k jejich letounu se stejnou okázalostí, jako při jejich příletu. Bylo zároveň domluveno, že Baiwoff se svým doprovodem oplátí Pozemšťanům návštěvu a dostaví se asi za dvacet hodin na palubu KC21.

Čaj Kulu poručil Poe Kalanímu, aby se ke korvetě vrátil na Mastersově člunu. On sám s oběma provinilci a doktorem Radezcinem letěl zpět ve svém letounu.

Pilotoval Radezcín. Letadlo ještě ani neopustilo vnější bránu hangáru a Čaj Kulu už se přestal ovládat a spustil. Oba provinilci seděli se sklopenými hlavami a bez odporu snášeli hromobití. Kulu skončil, až když už nenašel žádná další vhodná slova. Teprve potom se Don chopil příležitosti a barvitě Čajovi vylíčil, co všechno mu leželo na srdci.

„Máte pravdu, pane," ujišťoval, „bylo to od nás dětinské. Když teď o tom přemýšlím, nemůžu pochopit, jak mé něco takového vůbec mohlo napadnout. Beru na sebe celou odpovědnost. Seržant za nic nemůže, chtěl mě od toho dokonce odradit..."

Čaj je nerudně pozoroval pod zachmuřeným obočím.

„To nám teď nepomůže, Kibosh je teď ve výhodě. Co myslíte, že zítra při jednání udělá? Dá nám pocítit, jak..."

Don Masters zvedl ruku.

„Ještě jste neslyšel konec. Nic takového se nestane. Můj nápad byl možná hloupý, ale přinesl výsledky." Vytáhl z kapsy malou kameru.

„Máme důkaz, že pirátské přepadení bylo provedeno Baiwoffovými lidmi."

Čaj Kulu oněměl. Pak si vyslechl všechno, co mu Don chtěl říct a cesta domů na to málem nestačila. Když konečně dorazili do velitelský můstek skončil Don svoje vyprávění slovy: „Co nikdy v životě nepochopím, je, proč nás Baiwoff nechal odletět i s těmi důkazy v kapse."

5.

Po uplynutí stanovené doby začaly před hlavní branou Baiwoffovy lodi hořečné přípravy. Návštěva druisanta na korvetě měla proběhnout s přiměřenou důstojností. Nositel dvaadvaceti kamenů, kterému by s jeho doprovodem stačilo stejně malé letadlo jako Čaji Kulu

ovi, se vydal na cestu s flotilou osmdesáti malých vesmírných člunů. Připluly ke korvetě v sevřeném, geometricky přesně vymezeném majestátním kruhu.

Čaj Kulu se rozhodl, že dá druisantovi jasně najevo, že jemu víc záleží na výsledku jejich jednání než na okázalosti. Malá jídelna KC21 byla neozdobená, chodba k ní byla holá, bez koberců a jídlo nechal Kulu připravit jen prosté. Sám šel druisanta přivítat ke vchodu.

V Kulově doprovodu byli, stejně jako den předtím, Menc Radecczin a Poe Káláni. Don Masters zůstal zatím za scénou.

Přivítání bylo zdvořilé, odpovídalo předepsanému protokolu. Žádné nadnesené fráze, jaké zvolil Kibosh Baiwoff při jejich příchodu. Kulu chtěl dát druisantovi najevo, že sice lituje toho, co se přihodilo, ale že udělal vše, aby viníky podle zákonů solární flotily potrestal. Jejich současný vztah je už založen jen na rovnocenném partnerství.

Při jídle také Čaj Kulu pronesl přípitek, ve kterém apeloval na otevřenost, důvěru a čestnost při jejich dalším jednání. Kibosh Baiwoff mu přípitek oplatil. Domníval se, že při jejich dobrých diplomatických vztazích taková slova nejsou vůbec zapotřebí.

Po jídle se obě skupiny odebraly do malého konferenčního pokoje. Pro družinu Baiwoffa tam byl k dispozici hyperkom, aby měli kdykoliv možnost spojit se se svou hlavní lodí.

Čaj Kulu zdvořile ponechal úvodní slovo druisantovi. Ten začal hovořit mohutným hlasem: „Jak všichni ví, o toto setkání požádala naše strana. Situace v naší galaxii vyžaduje, abychom zaujali rozhodné stanovisko. Do našeho světa mají v úmyslu vniknout Bestie, které už ho tolikrát zničily. My samozřejmě nakonec zvítězíme. Jednu bitvu už jsme vyhráli. Jejich hlavní základnu v soustavě Molak jsme zničili. Víme ale, že jedna bitva válku nerozhodne a že nás čeká ještě mnoho obětí, hořkých a krvavých.

V takové situaci je nutné mít dobré a spolehlivé spojence. Musíme vědět, kdo je náš přítel a kdo nepřítel.

V naší galaxii se vyskytuje mnoho vesmírných lodí patřících cizím rasám. Až do nynějška jsme se na tyto cizince dívali jako na obtížné cizí bytosti, které je nutno odstranit. Možná, že jsme dělali chybu. Možná jsme se měli víc snažit pochopit, že mimo přátele a nepřátele mohou existovat i jiní partneři.

Po dlouhém rozmyšlení jsme se rozhodli, že cizincům podáme přátelskou ruku. Jsou odvážní a mocní, vytrvalí a rozhodní. Mají všechna znamení vysocí rozvinuté civilizace. Jsou odtrženi od své domovské galaxie a i když najdou cestu domů, nebude jim to nic plat

ne. Bestie už jejich rodnou galaxii napadly a pravděpodobně úplně zničily. Je čas, abychom náš vztah změnili. Vy už naši galaxii znáte, znáte její řád,

zákony i složení ras, na jejichž vrcholu stojí Budovatelé centra. Víte všechno, co je zapotřebí. Jste připraveni na to, abyste vstoupili do našich řad. Prosíme vás o to.

Proto jsme sem přiletěli, proto se uskutečnila tato konference. Cílem je to, abyste se vy, cizinci, naši přátelé, stali součástí naší galaxie, částí mocné říše Budovatelů centra."

Umlkl.

Čaj Kulu pochopil, k čemu mířil Baiwoffův včerejší přípitek „na bratrství". Poslouchal pozorně a nedalo mu moc práce pochopit pozadí velkodušné nabídky. Ale ať už to myslel Kibosh Baiwoff se svou nabídkou jakkoliv, Perry Rhodan ho sem neposlal, aby se s Inženýry ze základny bratřil. Byl čas vysvětlit Baiwoffovi skutečnost.

„Je pravda, že jste to byli vy, kdo si: vyžádal setkání, druisante. Ale když jsme pozvání přijali, měli jsme i my svoje důvody. Nepřišli jsme si vás jenom poslechnout, přišli jsme s vlastními požadavky. Mnoho z toho, co jste říkal, je pravda a my s tím souhlasíme. Ano, jsme1 cizí element v této galaxii. Jsou jen dvě; cesty, jak to změnit. Buď cizince asimilovat, nebo je poslat pryč. Vy dáváte.

přednost první možnosti, nám se hodí spíš ta druhá.

Vy vlastníte zvláštní přístroj, my ho nazýváme paratronový konvertor. S jeho pomocí by se nám mohlo podařit vrátit se do naší rodné galaxie.

Věříme, že ji Bestie nezničily a ještě dlouho se jim to nepodaří.

Potřebujeme takové přístroje dva. Musí být přizpůsobeny našim podmínkám, které vám mohou specifikovat. Pokud nám konvertory předáte, zbavíte se cizího prvku, který vás tak znepokojoval."

Dlouho panovalo bezdeché ticho. Čaj Kulu zadržel dech a čekal na výbuch. A ten skutečně přišel.

Kibosh Baiwoff vyskočil.

„Dal jsem vám nabídku, která je v historii naší galaxie jedinečná. Vy nejen, že jste tu velkorysou nabídku odmítli, ale ještě si dovoluujete žádat nesplnitelné. Jak si můžete myslet, že by Budovatelé centra darovali svoje drahocenné technické vymoženosti cizí rase, o které se ví, že má přátelské vztahy s Bestiemi?"

Čaj se přátelsky zasmál.

„Myslel jsem, že by vám to stálo za to, abyste se nás zbavili."

Kibosh Baiwoff vybuchl. „Nesmysl. Naprostý nesmysl! Budu muset naše jednání přerušit, pokud budete na svých směšných požadavcích trvat. My k vám přicházíme s otevřenou náručí, jako přátelé..."

„Jako přátelé?" ostře vyštěkl Kulu. „Obávám se, druisante, že neříkáte pravdu. Mám důkazy, že jste místo přátelského přijetí na nás poslali maskované vesmírné lodě, které si hrály na piráty. My jsme byli zachráněni jen proto,

že tak zvaní piráti z nějakého důvodu svůj úkol nemohli splnit."

Čaj pokračoval: „Přiveďte muže, který má důkazy!"

Dveře do jídelny se otevřely. Vstoupil Don Masters a pod paží nesl plochý balíček.

„Důkazy? Čeho?"

„Důkazy, že vy sami jste vypravili loď, které jste vydávali za pirátské, abyste nás zmátli!"

Kibosh Baiwoff strnul. Teprve po chvíli byl schopen promluvit.

„Přerušuji jednání a odlétám zpátky na svou loď. Na moji velkorysou nabídku jste odpověděli impertinencí a nestoudností. Ještě o mně uslyšíte!"

Odcházel i se svými průvodci a Čaj Kulu ho nevyprovázel. Obrátil se na Dona Masterse.

„Co si o tom myslíte? Co si myslíte o Baiwoffovi?"

Don sklonil zrak a přemýšlel.

„Blafuje," řekl nakonec. „Dobře ví, že ho tvar lodí prozradil. Chtěl mít jenom důstojný důvod k odchodu. Jsem přesvědčený, že nejpozději za pět hodin o něm uslyšíme. Pozitivně."

Čaj se na něj udiveně zadíval. „Co tím myslíte pozitivně?"

„Přijme vaši nabídku."

Čaj se zašklebil.

„Vy jste psycholog. Vy byste to měl vědět. Jste si jistý?"

Don přikývl. „Absolutně."

O pár vteřin později dodal: „Hloupé na tom je jenom to, že to všechno nedává žádný smysl."

Shippi měl špatný den. Suzi s ním nepromluvila ani slovo, a když šel na obvyklou inspekci po lodi, viděl, jak tam pochoduje procesí Dumfriů, a to se mu nelíbilo. Když už nebyl druisant na palubě a jeho doprovod na malých gondolách zase odletěl, pokračoval Shippi ve své inspekční cestě. Musel zkontrolovat loď i zvenčí. Kosmos byl plný mikroskopických prachových zrnek, která mohla při velké rychlosti loď poškodit. Úkolem inspektora bylo vyhledávat škody způsobené větším množstvím vesmírného prachu. Shippi musel vystoupit z lodi, ale zůstal k ní připoutaný tenkým lanem, které čas od času kontroloval.

Při třetím obkroužení lodi najednou uviděl skvrnu. Pomalu se klouzal po hladkém povrchu stěny přímo k ní. Vypadala jako kus rzi a to ho překvapilo. Stěna byla přece z terkonitové oceli a ta nerezaví, stejně jako zlato.

Shippi se naklonil a skvrnu si prohlížel zblízka. Byla okrouhlá, skoro dva metry v průměru. Teď už Shippi viděl, že se nejedná o rez, ale pravděpodobně o silný povlak mikroskopických částíček prachu. To se zdálo jako dobré vysvětlení. Shippi pokračoval v prohlídce, ale už nic

zvláštního nenašel a vrátil se na loď. Tam vydal rozkaz, aby byla skvrna odstraněna.

Mastersova předpověď se brzy potvrdila.

V osm hodin běžného času 18. června 2436 se ozval hyperkom a předával zprávu od Kiboshe Baiwoffa.

„Rozhodl jsem se, že zapomenou na obvinění, která jste proti mně při našem posledním shledání vznesl. Abychom ukázali dobrou vůli, rozhodli jsme se přistoupit na vaše požadavky. Na vaši loď se za několik hodin dostaví komise, řízená drušem Karynem Eyelem, aby se seznámila s vašimi technickými požadavky a domluvila detaily předání přístrojů.

Těší mne, že naše setkání bylo smysluplné a přeji vám šťastnou cestu domů.”

Když ve velitelské místnosti utichlo počáteční nadšení, byl Don Masters zahrnut blahopřáním. Jednak proto, že vždycky věděl, co má dělat a k jakému cíli směřovat a jednak proto, že se mu podařilo změnit Baiwoffovy plány. To bylo víc, než dokázal sám Čaj Kulu.

Don blahopřání přijímal na můstku, ale pak rychle spěchal do své kabiny. Kulu a ostatní si mysleli, že prchá z rozpaků, ale Masters měl jiný důvod. Byl neklidný a cítil, že musí být pár hodin sám a přemýšlet.

Všichni ostatní uvěřili, že Kibosh Baiwoff změnil svůj názor pod tíhou důkazů. Don Masters v hloubi duše cítil, že změna chování druisanta má jiný důvod a má Čaje Kulu a jeho důstojníky jenom ukolébat.

Pro pochyby neměl Don žádné důkazy, jenom starou zkušenost. V devíti případech z deseti nejednal Baiwoff čestně. Hlavní otázka zněla: co má Baiwoff za lubem? Bod po bodu si Don Masters v duši promítal všechno, co se dosud sta, lo. K žádnému závěru ještě nedospěl, když mu ohlásili interkomem, že dorazil druis Karyn Eyel s dvaceti Dumfrii. Čaj Kulu si přál, aby byl psycholog pří, tomen při jednání a měl oči a uši otevřené.

Když Don vstoupil do jídelny, kde ,byli všichni shromážděni, přerušil Čaj Kulu svoji řeč a chystal se Mastersovi představit Karyna Eyela.

V té chvíli se to stalo. Když se Masters podíval do dvou druisových předních očí, uviděl na proužku kůže, která je spojovala, dlouhou tenkou jizvu. Toho muže znal.

, Karyn Eyel byl ten muž, kterého po,střelil, když ho v převlečení potkal na chodbě korvety.

Don Masters se násilím ovládl, aby si druis nevšiml šoku, které v něm poznání protivníka vyvolalo. Čaj Kulu mezitím pokračoval ve výkladu technických podrobností a Karyn poslouchal. Pak slíbil, že stroje dodají v nejkratší možné době. Kibosh Baiwoff počítal s předáním strojů přibližně za tři až čtyři týdny. Všichni mluvili jen odborně, Mastersovi se nepodařilo za tím odhalit žádnou neupřímnost.

Až Karyn Eysel se svými průvodci opustí loď, bude kontakt s Kiboshem Baiwoffem úplně přerušen. Don Masters marně přemýšlel, jak by odhalil pozadí jeho jednání. Korveta KC21 se hned po rozchodu delegace chystala vydat na cestu zpět. Pro Dona Masterse se všechno dělo příliš rychle.

Potřeboval na srovnání myšlenek víc času.

A přece. Najednou se mu v podvědomí objevil plán. Potřeboval k tomu Karyna Eyela. Nabídl se, že při odchodu Karyna doprovodí. Druid se svým doprovodem dvaceti Dumfriů přiletěl ve třech gondolách. Don byl dobrý psycholog a tak se mu v hangáru podařilo vydat několik zmatených rozkazů, které si navzájem zcela odporovaly. Mezi muži vznikl zmatek.

Sedm Dumfriů už nastoupilo do první gondoly a druzí se chytali nastoupit do další. V té chvíli zadržel Don Masters Karyna Eyela a odtáhl ho stranou.

„My se nesetkáváme poprvé," řekl

polohlasně. „Před několika dny jsem vás už viděl."

Inženýr ze základny byl nečekaným výpadem zaskočen. Masters pomalu ustupoval, jako by nechtěl, aby jejich rozhovor někdo slyšel. Eysel ho váhavě následoval.

„Hrál jste si na piráta," pokračoval Don. „Vnikli jste do naší lodi. Viděl jsem vás, když jste se přiblížil k mému úkrytu. Ted' jsme vás poznal podle vaší již

vy."

Eysel se už z překvapení vzpamatoval.

„To je neslýchané. Vaše rasa si zřejmě libuje v tom, že uráží své hosty," vyjel na Dona. Stáli teď mezi čluny. Dumfrioové na ně neviděli.

„Musíme si o tom popovídat," pokračoval Don.

„Nepřipadá v úvahu. Já teď půjdu na palubu..."

Don v ruce držel šokový záříč. Jeho krátký výstřel zanikl v rachotu strojů.

Eysel se sesul k zemi.

Don několika kroky přikročil k poslední skupině Dumfriů, která nastupovala do třetího člunu. První dva už odlétaly.

Jeden z Dumfriů se rozhlížel. „Druid..." začal.

„Druid nastoupil do prvního člunu," upozornil ho Don.

Dumfrioové se uklidnili, nastoupili a odletěli. Don se rychle vrátil do hangáru a prudce udeřil pěstí do alarmu. Pak se chopil interkomu: „Masters můstku!

Mám dojem, že nás v nejbližší chvíli napadne Baiwoff." Nečekal na odpověď a soustředil se na úkol, který byl před ním. Musel teď vysvětlit Čaji Kuluovi co udělal a proč to udělal. Bylo mu jasné buď udělal kolosální blbost nebo geniální tah.

Obličej Čaje Kulua byl jako kamenný.

„Myslím, že není ani nejmenší důkaz pro to, že nás Baiwoff chce napadnout. Nebo ano...?“

Don se snažil zachovat klid. „Ne.“

„Vy jste nás přinutil k překotnému odletu, jenom pro...pro...“ Čaj najednou explodoval. „Proč, ke všem čertům?!“

„Proto, aby Baiwoff předčasně neodhalil Eyelovo zmizení.“

„Eyelovo cože?“

Čaj vytřeštil oči, když pochopil, co se stalo.

„Já jsem Eyela praštil a zajal," přiznal se Masters. „Poznal jsem v něm muže, kterého jsem střelil, když nás napadli piráti.“

Čaj se zatvářil starostlivě. „Jste přepracovaný, Mastersi. Zbláznil jste se. Budu vás muset dát do svěrací kazajky a pak se vrátíme a Eyela odvezeme k Baiwoffovi.“

„To můžete udělat. Já bych si ale na vašem místě napřed poslechl moje argumenty. Nic tím neztratíte," trochu trpce řekl Don.

Čaj se na něj podíval a v pohledu se mu mísil vztek, nedůvěra a bezradnost. Don nečekal a pokračoval: „Baiwoff nám dva konvertory nedá pro naše modré oči. Chce tím něco získat. Něco pro něj zvlášť důležitého.“

„Domněnky", bručel Kulu. „Jenom samé fantazírování...“

Don pokračoval: „Přítomnost Eyela na palubě bude mít význam tehdy, pokud se Baiwoff pokusí zničit naši korvetu a CREST IV. Jestli něco u nás nastražil bombu nebo něco podobného vybuchne to, až doletíme do CRESTU IV V tom případě půjde o krk i Eyelovi. Potom nám možná bude chtít pomoci.“

„Na takových nepodložených domněnkách já stavět nemůžu," namítl Čaj Kulu, i když ve skrytu duše se malá pochybnost už ozývala. „Musím se chovat podle zákonů vesmíru. Karyn Eysel se vrátí zpět. Budeme tvrdit, že tady zůstal dobrovolně. Jeho slovo proti našemu, Baiwoff nás alespoň nebude moct veřejně obvinít.“

Čaj vydal rozkaz, aby byl Karyn přiveden. Přivedl ho Max Lyman a zároveň s ním přišel Shippi.

Karyn Eysel se úplně změnil. Díval se do země a kolem něj bylo cítit rezignaci a poraženectví.

„Druisi," oslovil ho Čaj Kulu. „Nechá peme, proč jste zůstal na naší lodi. Byl jste nalezen v bezvědomí v hangáru. Váš doprovod už odletěl. Jsme ochotni kvůli vám změnit náš let a dovést vás k Baiwoffovi.“

Eysel konečně vzhlédl. „Ne," vyrazil ze sebe. „Zpátky ne...!“

Cesta zpět trvala osm dnů. Čaj Kulu informoval Baiwoffa hyperkomem, že

se druis Karyn Eysel omylem zdržel na palubě jeho lodi a že ho v pořádku dovezou zpět.

Kulu letěl tak, aby ho případní pronásledovatelé ztratili. Předpokládal, že je možná Kibosh Baiwoff nechal sledovat, aby zjistil přesnou polohu CRESTU IV. Aby se tomu zabránilo, byla přijata opatření už před cestou. Na palubě korvety neznal nikdo přesnou polohu CRESTU IV. Místo, odkud KC21 původně startovala, spojenecké jednotky ihned opustily. Zůstaly tam jen dvě menší korvety pod Atlanovým vedením. Ten jediný znal současnou přesnou polohu CRESTU IV Čaj Kulu se nejprve musel spojit s Arkonidanem, aby se mohl vrátit na palubu vlajkové lodi. Tato složitá opatření měla vyloučit, že by posádka KC21 něco prozradila, kdyby byla vystavena psychologickému nátlaku.

Karyn Eysel byl mlčenlivý zajatec. Nikdo netušil, proč se nechce vrátit k Baiwoffovi. Kulu předpokládal, že se stydí přijít svému veliteli na oči, protože se nechal přemoci Mastersem.

Jako velitel mezihvězdné válečné lodi rozhodl, že Don Masters bude postaven před soud. Obvinil ho z porušení zájmů solární flotily a uložil mu domácí vězení po celou dobu jejich letu. Konečný verdikt bude vysloven až na CRESTUIV.

Allan obdržel krátkou zprávu. Byl sice Mastersovou svévolností překvapen, ale nebyl nijak zděšen.

Místo setkání s CRESTEM IV bylo stanoveno. Když se potvrdilo, že korvetu nikdo nepronásleduje, vstoupily oba čluny bok po boku do lineárního prostoru. Vynořily se znovu 26. června 2436 ve čtyři hodiny padesát minut všeobecného času v soustavě dvou sluncí. Ve stínu zářící koule stály čtyři lodě. Obě korvety se opatrně blížily k mateřské lodi.

Korveta KC21 byla první.

Don Masters se podle rozkazu zdržoval ve své kabině. Shippi mu dělal společnost.

„Začínáme přistávat," řekl seržant, když se podíval na hodinky.

Don vyskočil a nervózně začal pobíhat po kabině.

Na obrazovce ve velitelské kabině bylo už vidět klenutou stěnu vlajkové lodi a otevřenou vstupní bránu. Čaj Kulu jistou rukou pilotoval svůj člun přímo k ústí vchodu. Korveta KC21 se zastavila ve vzdálenosti dvou tisíc kilometrů.

Don stál u dveří. Osm dlouhých dnů strávil v téhle díře. Cítil, zeje čas vidět také něco jiného. Nejraději by byl přes zákaz vyrazil ven.

Byla to Suzi, které ho uvarovala před tím, aby svoje hříchy rozmnožil o jeden další.

„Už je to tady," zasykl Shippi. V okamžiku, ve kterém se KC21 připravila vletět do vchodu do hangáru, Suzi porodila mládě. Velmi ošklivé mládě,

celé pokryté hnísavými vředy.

Don celý bez sebe zíral na toho malého ošklivečka, který byl samý vřed, a pak začal jednat. Shippi ani nestačil pochopit, co se děje, a Don už rozrazil dveře a vyrazil ven. O chvíli později vlétl do velitelské kabiny. Na obrazovce bylo vidět, že korveta přelétla práh hangáru.

Don přiběhl k řídicímu pultu. Jedinou ranou pěsti srazil Čaje Kulu a sedl si na jeho místo. Nedbal na křik, který se ozval za ním. Aktivoval horizontální řízení, korveta přestala klesat a začala se pomalu vysouvat z hangáru.

Don vzal na sebe příliš těžký úkol. V hyperkomu bylo slyšet rozčilené hlasy a za ním se ozval Max Lyman.

„Okamžitě vstaňte a ničím nehýbejte, nebo vás zastřelím!"

Don otočil hlavu. „Vidíte moji pravou ruku? Je na vypínači letu. V okamžiku,

kdy mi budete dělat nějaké potíže, zmáčknu ho až na doraz. V té chvíli bude z naší K21 a CRESTU IV jen hromada šrotu. Rozuměl jste?"

Lyman jenom zakoktal: „Proboha, vy jste se skutečně zbláznil!"

„Zavolejte Radeczina!" poručil Don. „Pošlete ho do mé kabiny. Ať se tam podívá na Suzi. Ihned!"

Zatímco vyváděl korvetu opatrně z hangáru, slyšel, jak Lyman hovoří s Radeczinem.

Don vzal do ruky vysílačku. „Masters hlásí CRESTU IV! Nejdeme na palubu. Opakuji. Na palubu nejdeme! Máme podezření, že naše loď je něčím zamořená. Zůstaňte na příjmu! Konec."

Don vyvedl korvetu asi do vzdálenosti deseti kilometrů od vlajkové lodi. Z Donovy kabiny se ohlásil lékař. Podle hlasu bylo poznat, že je celý bez sebe. „Já... já nevím, co se tu děje. Ale ať" má Suzi cokoli, my to máme asi všichni také!" vyrazil ze sebe.

Don zrychlil, až mu CREST IV zmizela z očí. Pak se stalo to, čeho se obával od chvíle, kdy uviděl znetvořeného Suziina potomka. Seděl teď v pilotním křesle a čekal, až dostane zprávu od doktora Radeczina. Pozoroval Maxe Lymana, který stál bezradně u řídicího pultu. Najednou se na Lymanově čele udělala boule, která rychle rostla, takže za minutu byla už velká jako holubí vejce. Teprve teď si toho Lyman všiml a prudce si na čelo sáhl rukou. Pod jeho stiskem boule praskla a po Lymanových tvářích se rozlila žlutavý hnís.

Radeczin vrazil dovnitř. „Nevím, co to je," křičel. „Ale já a Shippi to máme taky, všichni..."

Don ukázal na Lymana. Radeczin se zděsil. „Dobrý Bože!" zakvílel.

„Postarejte se o Čaje, ten teď potřebuje vaši pomoc nejvíc," poručil mu Don. Pak opustil velitelskou místnost a šel do kabiny, ve které byl zavřený Karyn Eyel. Ted už věděl, proč se druis nechtěl vrátit k Baiwoffovi. Nebyl

proti té nákaze imunní a věděl, zeji dostane. Pokud přežije dost dlouhou dobu, mohlo by to být pěkné divadlo, až by se Baiwoff bránil vzít si ho zpátky na svoji loď.

Když se dveře kabiny otevřely, stál tam už Eyel připravený. Don si ho prohlédl od paty k hlavě a ztěžka řekl: „Málem se vám to povedlo!"

CRESTU IV byla pomocí hyperkomu podána podrobná zpráva o celé jejich cestě do soustavy Parjar a zpět. Nezapomněli na žádnou podrobnost. Přenos informace trval pět hodin. Sestavili ji Čaj Kulu s Mastersem a snažili seji co nejrychleji odvysílat. Jejich osud byl zpečetěn. A co víc netušili, jak dlouho zůstanou ještě při smyslech.

Situace na palubě korvety KC21 byla bezútěšná. Menc Radecczin byl se svými vědomostmi u konce, ale alespoň cizí infekci pojmenoval. Dal jí bombastické jméno: syntobiologická metamorfoza.

CREST IV ihned nabídla pomoc. Čaj Kuluji odmítl a upozornil na nebezpečí nákazy, která by při jakémkoliv kontaktu hrozila. Když se Ralf Artur, hlavní lékař CRÉSTU IV, za nimi přes varování vydal ve své gazele, vypálil na něj Čaj Kulu sérií varovných výstřelů a Artur se musel vrátit. Pak jim alespoň sondy dopravily léky, které doktor Artur po domluvě s Radecczinem vybral. Sondy byly přijaty a léky vyzkoušeny. Nezabraly. Karyn Eyel zemřel první. Infekce u něj probíhala jinak než u Pozemšťanů. Neobjevily se u něj boule, ani neotekl jako Lyman. Najednou upadl a zemřel. Jeho smrt nikoho nepotěšila. Byla zbytečná, ničemu neposloužila. Všichni muži na palubě korvety měli už příznaky počínající infekce. Radecczinovy léky jenom oddálily první příznaky, ty pak ale propukly s nebyvalou intenzitou. Nemoc měla u všech stejný průběh. Nejdřív se objevily boule s hnisavou tekutinou, pak se přidaly otoky. Hmotnost nemocných se až zdvojnásobila. Museli ze sebe strhat šaty a poslední hodiny života strávili nazí, stejně jako při narození. Proměnili se v odporné kreatury. Nakonec otok zasáhl mozek a zničil ho.

V sedmáct hodin padesát minut běžného času v tomto osudovém dni, musel Čaj Kulu zastřelit svého prvního důstojníka, který ho napadl se zbraní.

Suzi poslala, stejně jako její potomek.

Čaj Kulu a Don Masters začali mít příznaky nemoci o něco později.

Radecczin, který byl sám už velmi oteklý, prorokoval, že oba zůstanou na živu jako poslední.

CREST IV jim poslala zprávu, že armáda robotů vyčistila vchod do hangáru, který mohl být korvetou infikován. Roboti byli po ukončení práce zničeni. Zdálo se, že CREST IV bude zachráněna. To byla jistá útěcha, i když Pozemšťané nedostali dva důležité agregáty, které jim Baiwoff slíbil. Jak se druisantovi podařilo dostat infekci na palubu korvety, nebylo dlouho

jasné. Nakonec si seržant Szypinski vzpomněl a napůl už v bezvědomí referoval o zvláštní skvrně na vnější stěně lodi.

Pak už byl případ vyjasněn. Baiwoff nechal bakterie, zřejmě maskované vesmírným prachem, deponovat na povrch lodi. Příležitost k tomu nastala, když ho na návštěvu korvety doprovázelo osmdesát gondol. Infekci upevnili na povrch KC21 zřejmě roboti. Baiwoff znal Pozemšťany dobře, věděl, jak budou reagovat, a Shippi jednal podle jeho plánu. Robot, který skvrnu čistil, přenesl potom bakterie do nitra lodi.

Bylo po deváté večer dne 26. Června. Už jenom Čaj Kulu a Don Masters byli při vědomí, ale také oni už začali otékat.

Seděli na velitelském stanovišti. Čaj před několika minutami provedl krátký manévř, po němž se k nim začala přibližovat bílá hvězda značné velikosti. Čajův úmysl byl tak zřejmý, že se ho Don nanic nevypotával.

Dlouho seděli mlčky, zatímco se obrovská hvězda blížila. Konečně řekl Čaj : „Takže víme své o charakteru Kiboshe Baiwoffa, že?“

„Dá se to tak říct,“ přisvědčil Don. „Jako psycholog jsem zklamal. Vlezli jsme mu do pasti.“

Čaj mávl rukou.

„Nemáte si co vyčítat. To já jsem ten idiot...“

„Zbývá nám pár hodin,“ přerušil ho Don. „Nechme toho.“

Čaj se ušklíbl.

„Vy jste začal. Tak dobrá, povězte mi, nač tam byly ty hruškovité lodě?“

Don si utřídl myšlenky, než odpověděl.

„Mně se to jeví takhle: Baiwoff dobře věděl, že do soustavy Parjar nepoletí žádný náš vyšší hodnostář. Předstíral přepadení korvety, ale ve skutečnosti nikoho nehledal. Pak nás nechal lehce odhalit, že byly jeho lodě maskované. Ted to vypadalo, že jeho trik selhal, a že mu nezbývá než se přiznat. Mysleli jsme si, že je poražen. Ukolébal nás, takže jsme vběhli do druhé léčky. A ta zaúčinkovala!“

Čaj vstal a šel ke dveřím.

„Kampak?“ zeptal se Don.

„Už se na vás nemůžu dívat,“ zašklebil se Čaj. „Myslím, že se opijí.“

„Na vás taky není moc pěkný pohled,“ oplatil mu Don. „Přineste mi taky něco!“

Na obrazovce stále rostla obří hvězda, v níž měla korveta skončit svůj let.

Kurt Mahr KANDIDÁTI SMRTI

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 359, ISSN 121279900

Z německého originálu Korvette der Todeskandidaten, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyrtisící dvou stou třicátou devátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.